

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 28ον

ΓΡΑΦΕΙΑ

Οδός Σωκράτους 2—Αρσάκη 4.

Διευθυντής—Εκδότης

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερ. Απλή Έκδοσις Δρ. 12

» Πολυτελής » » 16

Έξωτερ. Απλή » Φρ. 15

» Πολυτελής » » 20

ΠΩΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΖΕΤΑΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΘΡΜΕΜΦΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

αρ' ὄλην τὴν περισσὴν δαφλίειαν τῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἰδιοφυϊῶν του ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατώτερος ἐνίων ζώων, ἐπὶ τινων πραγμάτων. Ἡ μειονεξία του δὲ αὐτὴ εἶνε λίαν κατάδηλος εἰς τὸν λεγόμενον «προσανατολισμόν» τὴν διαίσθησιν δηλαδὴ τοῦ ἐδρίσκειν τὴν κατευθύνσιν. Καὶ ἐνῶ εἰς τὰ ζῶα τὸ θρμέμφυτον τοῖς ἐπιτρέπει νὰ ἐπανευρίσκουν τὸν δρόμον των καὶ δὴ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν χιλιομέτρων ἀπομακρυνόμενα, ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἂν μὲ δεδεμένους ὀφθαλμοὺς ἀπομακρυνθῆ ἄλλα μέτρα ἀπὸ τῆς οἰκίας του, εἶνε ἀνίκανος νὰ τὴν ἐπανεύρῃ.

Ἡ αἰσθησις τῆς κατευθύνσεως εἶνε ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένη παρὰ ταῖς ταξιδιωτικὰς περιστάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσιν εἰδικὸν εἶδος, ἀναγνωρίζομεναι ἀπὸ τὴν ἀγέρωχον στάσιν των, περιβηβλημένων ἐπὶ σαρκώματος καὶ ἀπὸ τοῦ μικροῦ λευκοῦ ὄγκου, ὅστις ἐν σχήματι καρδίας καλύπτει τὸ ἄνω μέρος τοῦ ῥάμφους.

Ἐν καιρῷ δὲ πτήσεως διακρίνονται ἐκ τῆς εὐθύτητος τῆς πορείας των, μόλις ἀφελθῶσιν ἐλευθεραί, ὡς καὶ ἐκ τῶν κανονικῶν κύκλων, τοὺς ὁποίους διαγράφουν, ὅταν προσανατολι-

Εἰκ. 1η.—Ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποίησας τὸ θαυμάσιον ἐνστικτὸν τοῦ προσανατολισμοῦ τῶν περιστέρων, διωργάνωσεν ἤδη περιστεροφίλους Ἐταιρεῖας.

ζονται. Ὅσω καὶ ἂν ἀπομακρυνθῆ τοῦ περιστρεφῶνος τῆς ἢ ταξιδιωτικῆς περιστρεφῶνος ἐπανεύρεται μὲ ἀξιοθαύμαστον σταθερότητα, καίτοι φέρεται πολὺ μακρὰν, κενκλειομένη ἐντὸς κλωβοῦ, ὥστε νὰ μὴ ἐπορθῶμεν, διὲ ἀναγνωρίζει τοὺς τόπους καὶ τὰς χώρας δι' ὧν ἄπαξ διήλθε.

Ἐπανευρίσκει ἀκόμη τὸν δρόμον τῆς καὶ ἂν ἀπομακρυνθῆ ἐπικρατοῦσα, ἐπὶ τὴν ἐπίρροιαν χλωροφορμίου, δι' οὗ χάνει κατὰ τὸ ταξιδίον πᾶσαν συναισθησιν, ἣν θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποίησιν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

Τὰς ταξιδιωτικὰς περιστρεφῶνας ἐκγυμνάζουσι καταλλήλως ὀλίγον καὶ ὀλίγον, μεταφέροντες αὐτὰς ἐντὸς κλωβοῦ εἰς μικρὰς ἀποστάσεις καὶ τὰς ἐξαπολύουσι. Ἐπειτα καθ' ἡμέραν μεγεθύ-

νονοι διαδοχικῶς τὰς ἀποστάσεις καὶ οὕτω ἀξάνοναι τὸ φυσικὸν αὐτῶν ἐνστικτὸν καὶ γυμνάζουσι τὴν ἰσχὴν καὶ ἀνοχὴν των μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ. Φαντασθῆτε ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ταξειδεύουσιν ἀπὸ τοῦ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ τῆς Ἰσπανίας μέχρι τῆς Λέγης τοῦ Βελγίου, ἢτοι 980 χιλόμετρα μόνον εἰς 16 ὥρας, ταχύτης ἀναλογοῦσα πρὸς 60 χιλόμετρα τὴν ὥραν, ὅσην δηλαδή ἀναπτύσσει εἰδικὴ ταχεῖα ἄμαξοστοιχία.

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἐνστικτὸν τῶν ταξειδιωτικῶν περιστερῶν χρησιμοποιοῦν ἐν ταῖς συννευρήσεσιν, ἀναγινῶντες ἀπὸ τινος πτεροῦ τῆς οὐρᾶς μικροσκοπικὰ τηλεγραφήματα, δηλαδή ὀλοκλήρους ἐπιστολάς μὲ περιφραστικὰς λέξεις καὶ σημεῖα. Τὰς περισσότερὰς ταύτας χρησιμοποιοῦσι πολὺ ἐν τοῖς πολέμοις, μεγάλα δὲ ὑπῆρξαν αἱ ἐκδολενύσεις, ὡς παρέσχον τοῖς Γάλλοις ἐν τῷ κατὰ τῶν Γερμανῶν πολέμῳ τοῦ 1870. Ἐκτοτε πλείστοι ταχυδρομικοὶ λόχοι περιστερῶν ἰδρύθησαν, οὕτως καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης εἶναι πολὺ χρήσιμοι. Πολλὰ δὲ ἐφημερίδες λαμβάνουσι παρὰ τῶν ἀνταποκριτῶν των τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων, παιδιῶν, ἀεροδρομῶν κ.τ.λ. Πρὸς τοῦτοις τὰ ὑπερωκεῖνια πρὸ τοῦ ἀστυρῆτος τηλεγράφου διὰ τῶν ταχυδρομικῶν περιστερῶν, ὡς ἐξαπέλθον ἐκ μέσης θαλάσσης, εἰδοποιοῦν ἐξ ἀποστάσεως 3,000 χιλιομέτρων πολλάκις τὰ πρακτορεῖα των περὶ τῆς πορείας τοῦ πλοίου καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πληρώματος.

Ἄλλως τε ἡ περιστεροφιλία τῶν ἀνθρώπων ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἐποφελοῦς ταχυδρομικῆς τῶν περιστερῶν χρησιμοποιήσεως εἶναι παλαιότατη καὶ μάλιστα χάνεται εἰς τὴν ζοφροσύνη των αἰώνων. Ἐπειδὴ δὲ πολὺ θὰ ἐμακρηγοροῦμεν ταῦτα ἐξιστοροῦντες, ἀρκούμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω εἶναι βέβαιον, ὅτι οἱ εὐγενεῖς πατρίοι εἶχον γυμνάσει περισσότερὰς, ὡς ἐξαπολύοντες συννευνοῦντο μετὰ τῆς οἰκίας των ἐκ τοῦ θεάτρον ὅπου γνωστὸν εἶναι, διὰ διημέρων πολλάκις. Ὁ Πλίνιος ἀποδίδει τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ἄντωνίου ἐν Μοδένη (43 ἐτη π. Χ.) εἰς τὰς ταξειδιωτικὰς περιστερὰς. Εἰς τίποτε δὲν ἰσχυρον αἱ ἰσχυραὶ πολιορμητικαὶ γραμμαὶ τοῦ Ἄντωνίου, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἐλευθέρου οὐρανοῦ εἰσῆρχοντο ἀνευρόλητοι αἱ ταχυδρομικαὶ περιστεραὶ.

Ὅπως τὴν σήμερον καὶ ἄλλοτε οἱ περιστεροφίλοι ἐλάττερον τοὺς πτερωτοὺς ταχυδρόμους. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκτιζόν τοὺς περισσότερῶνας των ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων σημείων τῶν στεγῶν των, ἐν εἰδει πυργίσκων. Λέγεται, ὅτι Ῥωμαῖος τις, Ἄξιος ὀνομαζόμενος, πρὸ τοῦ πολέμου τῆς Πομπηίας ἐπώλησε μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του ἕκαστον ζεύγος περιστερῶν ἀντὶ 400 δηναρίων! Φαίνεται δὲ, ὅτι τοιαύτας περισσότερὰς κατεῖχον

Εἰκ. 2α.—Πρὸς τὸ τέλος τοῦ θέρους οἱ πελαργοὶ ὡς καὶ πάντα τὰ μεταναστευτικὰ πτηνὰ ἐγκαταλείπουσιν κατὰ στίβον ἐν γωνιώδεσι στίβοις τὰ θερμὰ μέρη, μεταβαίνοντα νὰ διαχειμάρωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα. Τὴν ανοίξιν δὲ ἐπιστρέφουσιν ὁμοίως εἰς τὰς βορείους χώρας.

οἱ ἱερεῖς, οἱ κυβερνήται καὶ οἱ πατρίοι, οὐχὶ δὲ οἱ πληβεῖοι.

Πρὸ τῆς μάχης εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι στρατηγοὶ καὶ ἕπατοι συνέβουλευοντο τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν καὶ κατόπιν ἠρχίζον πᾶσαν πολεμικὴν ἐνέργειαν. Τοῦτο, νομιζόμεν δὲν προήρχετο ἐκ δεισιδαιμονίας τινος, ἀλλὰ συνέβουλευοντο **προσυμφωνημένα καὶ ὠρισμένα σημεῖα**, φερόμενα ὑπὸ τῶν περιστερῶν ἢ «πτηνῶν» ὡς συνήθως ὀνομαζόντο αἱ ταξειδιωτικαὶ περιστεραὶ, τὰς ὁποίας πρὸς τοῦτοις οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο ὡς **γνώμονας** εἰς τὰς μεγάλας δμαλὰς πεδιάδας. Ὅταν ὑπόπτενον τὴν παρουσίαν ἐχθροῦ, οἱ οἰωνοκόποι ἐξαπέλθον τὰς περισσότερὰς καὶ ἂν αὐταὶ ἐπέτων κατ' εὐθείαν κανονικῶς, τοῦτο ἦτο σημεῖον, ὅτι ἡ πεδιάς ἦτο ἐλευθέρη. Ἀπ' ἐναντίας, ἂν ἡ πτῆσις των ἦτο ἀνήσυχος καὶ περιτροφικὴ, σημεῖον ὅτι αἱ περισσότεραὶ ἐβλεπον ἀνωμαλίας ἀσυνήθεις εἰς τὰς πάντοτε ἐρήμους πεδιάδας.

Ὁ Καῖσαρ εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του συγχάκις ὁμιλεῖ περὶ «ταχέων διαγγελῶν καὶ ταχυδρομῶν» ὅς ἐξαπέστειλεν ἢ ἐλάμβανε, χωρὶς νὰ καθορίσῃ περὶ τίνων πρόκειται. Περὶ πεζῶν, ἰππέων, ἢ περιστερῶν; Καὶ σήμερον εἰς τὰς στρατιάς ὅπου μεταχειρίζονται περισσότερὰς ταχυδρομικὰς, συνήθως τὰς ὀνομάζουσι **διαγγελεῖς ἢ ταχυδρόμους** ἀπλῶς. Λαμβάνοντες ἐπιθῆν αὐτὴν τὴν σύμπαιον καὶ συγκρίνοντες τὰς ἀποστάσεις, ὡς εἰς ὀλίγας ὥρας ἢ ἡμέρας ἐχρεώζοντο νὰ φθάσωσιν αἱ εἰδήσεις διὰ τῶν Γαλατῶν, σὺνπεραίνοντες, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ταχυδρόμων πεζῶν ἢ ἰππέων ἀλλὰ περὶ ταχυδ. περιστερῶν, ἀφοῦ ἄλλως τε ὁ Καῖσαρ, διὰν ἐπρόκειτο περὶ ὀπτικοῦ τηλεγράφου ἢ συννευνοῦσιν δι' ἄλλον μέσον, σαφῶς περὶ τούτου γράφει.

Εἰκ. 2β.— Ἡ ἰσχυρὰ ὄρασις τῶν κυνῶν τοῖς διευκολύνει πολλάκις, ὅσάκις ἀποπλανηθῶσι, νὰ ἀνευρίσκωσι τὸν δρόμον των, ἐπανερχόμενοι οὕτως εἰς τὸ διαμονητήριόν των.

Πῶς ὄθεν νὰ μὴ σὺνπεράνωμεν, ὅτι περὶ τῶν πτερωτῶν ταχυδρόμων ὁμιλεῖ, ἀφοῦ ὁ Πλίνιος, ὁ Φροτίνος, ὁ μεταγενέστερος Μονταίνος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἱστορικοὶ παραδέχονται καὶ βεβαίωσιν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων μετεχειρίζοντο τὰς περισσότερὰς ἐν τοῖς πολέμοις; Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Γαλατίας καὶ διαρκούσης τῆς Ῥωμαϊκῆς κατοχῆς ἰδρύθησαν εἰς τὰς Γαλατικὰς χώρας οἱ πρότεροι περισσότερῶνες, ἵνα διὰ τῶν ταχυδρομικῶν περιστερῶν συνδέοντο αἱ κατεχόμενα ἐπαρχία μετὰ τῆς παντοκράτορος Ῥώμης. φαίνεται δὲ ὅτι ἐκτοτε ἔλαβον καὶ διετήρησαν πολλὰ πόλεις τὰ ὀνόματά των ἐκ τῶν λέξεων columbarium καὶ columba (περιστερῶν, περιστερὰ)

Πῶς λοιπὸν προσανατολιζέται ἡ περισσότερὰ; Τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς ὀδηγός; Οὐχὶ βεβαίως ἢ ὄρασις, ὡς προείπομεν, διότι ἵνα ἴδῃ ἐξ ἀποστάσεως 500 χιλιομέτρων τὸν περισσότερῶνα τῆς, ἔλαβε νὰ ὑπωθῆ, λόγῳ τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς ὅπερ τὰ 19 χιλόμετρα, πρᾶγμα ἐντελῶς ἀδύνατον διὰ περισσότερῶν μὴ φθάνουσαν εἰς ὕψος 400-500 μέτρων. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐχει εἰδικὴν αἴσθησιν, ἢς οὐδὲ ἐλαχίστην ἔχομεν ἴδεαν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἥτις ἀναμφιβόλως ταῖς ἐπιτρέπει νὰ αἰσθάνονται τὸν «μαγνητισμὸν» τῆς γῆς, εἰς τρόπον ὥστε πάντοτε νὰ γνωρίζουν ποῦ ἐφύρασκονται τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Τοῦθ' ὅπερ δὲ συντείνει νὰ πιστεύσωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, εἶναι ὅτι ἂν ἀφήσωμεν περισσότερὰς διαρκούσης θυέλλης, ὁπότε εἶναι πλήρης μαγνητισμοῦ ἢ ἀτμῶσφαιρα, πολλὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐδοῖσκον τὸν δρόμον των καὶ φυσικῶς ἀποπλανῶνται.

Ἡ διαίσθησις τοῦ προσανατολιζέσθαι ἀπαντᾶται ἐπίσης εἰς ἀξιοθαύμαστον βαθμὸν εἰς τὰ μεταναστευτικὰ ἢ ἀποδημικὰ λεγόμενα πτηνὰ. Ἡ πλειονότης σχεδὸν τῶν πτηνῶν μας κατὰ

τὴν χειμερινὴν ἐποχὴν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τοὺς τόπους ὅπου διήλθον τὴν θερινὴν ἐποχὴν, φεύγοντα πρὸς ἄλλας μεσημβρινοτέρας χώρας, πολὺ ἀπεχούσας. Τῆς δὲ ἐμελαγχόλησε βλέπων τὰς συμπαθεῖς χελιδόνας φευγούσας καὶ προαγγελούσας οὕτω τὴν ἔλευσιν τοῦ δοιμῶς χειμῶνος; Πλείονα τῶν ἡμῶσιν πτηνῶν ἐν Ἑσθῶπῃ μᾶς ἐγκαταλείπουν με τὴν πρώτην πτώσιν τῶν φύλλων. Ἐν τούτων τὰ περισσότερα εἶναι ὄδικα, τῶν ὁποίων ἢ ἀσθενὴς κράσις δὲν ὑποφέρει τὸ πολὺ ψῦχος, καὶ τὰ ὑδροβία, ἅτινα οἱ παγειῶτες ἀναγκάζουν πρὸς ἀποδημίαν.

Καὶ ἄλλα μὲν, ὅπως οἱ σκολόπακες (μπεκάτσι) ταξειδεύουν κατὰ ζεύγη ἢ μόνα, τὰ πλείστα δὲ μὴσ κατὰ καταβάτια.

Οἱ πελαργοὶ, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ θέρους συναθροίζονται ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῶν τελμῆτων, κροτοῦσι τὰ ῥάμφη των καὶ ἀνυποῦνται πάντες ὁμοῦ εἰς μέγα ὕψος, κάμνον ἐνα γῦρον ὑπερθετῶν φωλεῶν των, ὡσεὶ λυποῦνται διότι τὰς ἐγκαταλείπουν καὶ τέλος φεύγουν στρεφόμενοι πρὸς μεσημβρίαν. Περίεργος δὲ εἶναι ἡ τάξις τῆς πορείας των, καθότι σχηματίζουν μίαν δξείαν γωνίαν (εἰκὼν 2) διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζονται ἀπὸ τοὺς ἀτέμονας. Ὁ πελαργός, δ' ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γωνίας κοπιᾶζει πολὺ καὶ εὐθὺς ὡς κούρασθῆ στρέφεται καὶ καταλαμβάνει θέσιν εἰς τὴν οὐρανὸν, ἐνῶ ἄλλος πελαργός σπεύδει καὶ τὸν ἀντικαθιστᾷ.

Ἐπίσης καὶ αἱ χελιδόνες ταξειδεύουσι πολυάριθμοι κατὰ καταβάτια. Ἐν τούτοις εἶναι περίεργον, ὅτι τὴν ανοίξιν δὲν ἐπιστρέφουν ὁμοίως, ἀλλὰ ταξειδεύουν μόνα ἢ κατὰ ζεύγη, φθάνον ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ σπεύδουν εἰς τὴν παλαιὰν φωλεάν των, ἢν καὶ ἐπισκευάζουν.

Ποῦ πηγαίνουν τὰ μεταναστεύοντα πτηνὰ; Ἄγνοοῦμεν διὰ τὰ πλείστα ἐξ αὐτῶν. Πολλὰ ἐκ τῶν βορειῶν χωρῶν τῆς Ἑσθῶπῆς κατέρχονται εἰς τὰς μεσημβρινὰς. Ἄλλα ἐγκαθίστανται εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀφρικῆς ἢ καὶ πέραν ἀκόμη ἐν ταῖς τροπικαῖς ζώναις καὶ ἄλλα μεταναστεύουσιν ἐν ταῖς χώραις τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας. Μετὰ τὴν εμφάνισιν ὁμοῦ τοῦ κάρου δια τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐπανέρχονται εἰς τοὺς γενεθλίους τόπους, μάλιστα εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ὁπότεν ἀνεχώρησαν, μὴ γνωρίζοντα καὶ αὐτὰ ποῖος τὰ ὀδηγεῖ καὶ πῶς προσανατολιζόνται πρὸς τὸν γενεθλίον αὐτῶν τόπον, τῶσιν μᾶλλον καθ' ὅσον στεροῦνται καὶ αὐτῆς τῆς μαγνητικῆς παραισθήσεως τῶν περιστερῶν.

Τὸ ἐνστικτὸν λοιπὸν τῶν μεταναστευτικῶν πτηνῶν εἶναι φυσικόν, ἀνάλογον δὲ τοιοῦτον ἐκδηλοῦται ἐνίοτε καὶ εἰς τινὰ ἄλλα ζῶα, ἐνῶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τοιοῦτον προσόντος. Ἀναρίθμητα παραδείγματα μᾶς πείθουν ὅτι ἵπποι, ὄνοι, ἀγες, πρόβατα, χοῖροι, γαλαῖ καὶ πρὸ πάντων κύνες, δύναται νὰ ἐπανεύρουν τὴν

Είκ. 4η.—Αί μέλισσαι πορεύονται πολλάκις και μέχρι 3-4 χιλιομέτρων να βραχίσωσι και γνωρίζουσιν εν τούτοις να επιστρέψωσιν εις τας φωλεάς των.

οίκιαν των απαρόμενα εις σημαντικὰς αποστάσεις μακράν ταύτης. Ἴδον ἐν: Ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Regina διήλθε τὸν χειμῶνα τοῦ 1871-82 εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Βικτώρια, ἐν τῇ Μεντόν, ὅπου τὰ μέγιστα συνεπάθησε ἕνα ἰσπανικὸν κῦμα τοῦ ξενοδόχου. Τέλος τὸν συμπάρελαβε μετ' αὐτῆς τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1872 εἰς τὴν Βιέννην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ χρόνον ὁ κῦμα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Μεντόν διατρέξας περὶ τὰ 1000 χιλιομέτρα, ἐν χώρῳ ἀπολύτως ἀγνώστῳ. Φθάσας δὲ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου ἀπέθανεν ἐκ τῶν κόπων καὶ ἐτάφη ἐντὸς τοῦ κήπου, ὅπου ἔτι μὲν μικρὸν μνημεῖον ὑπενημέριζε τὴν ἱστορίαν του.

Ὁ φυσιοδίφης Ρωμανὸς ἐξετάζων τὸ ζήτημα τοῦ προσανατολισμοῦ τῶν μαστοφόρων λέγει: Ἐίναι βεβαιωμένον, ὅτι πολλὰ ζῶα δύναται νὰ ἐπανεύρωσι τὸν δρόμον των μεταφερόμενα εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ ἀκόμη ἐν ἡ περιπτώσει ταξιδεύσασιν νύκτωρ, ἢ ἐν κλειστῷ κλωβῷ, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει, ὅτι πρὸς ἐπάνοδον βοηθοῦνται ὑπὸ τῆς παρασιώσεως τοῦ προσανατολισμοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν χώρων καὶ δρόμων, οὗς διήλθον. Ἄλλως τε εἶναι παρατηρημένον, ὅτι τὰ ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν γενέθλιον τόπον ζῶα συνήθως δὲν ἀκολουθοῦσι τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλ' ἐπιστρέφον διὰ λοξοδρομιῶν.

Σπουδαιότατον εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός. Ζεῦγος αἰγῶν ἀπεστάλη εἰς ἀπόστασιν πολλῶν ἐκατοντάδων μιλίων διὰ πλοῖον ἐν Αὐστραλίᾳ, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ζῶα δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῶσιν διὰ τὴν ἀλλαγὴν ταύτην τῆς διαμονῆς των ἀνεχώρησαν διὰ ξηρᾶς καὶ διανύσαντα 230 χιλιομέτρα ἐσταμάτησαν εἰς τὴν ἀκτὴν μᾶς χειρὸς ἡμῶν, ὅπου τὰ ἐπανέβρον βραδύτερον.

Κῦμας τινὲς ἔχουν τὴν εὐφυΐαν νὰ ἐκτελῶσι τὸ δρομολόγιόν των διὰ τῶν σιδηροδρόμων.

Ἴδον ἐν παράδειγμα δημοσιευθὲν ἐν τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ «ΦΥΣΙΣ».

Ἐπὶ παρελθόντος ἔτος μετέβημεν νὰ διέλθωμεν ἐν Δάν-Βέρν, κομητεία τῆς Μαριονέθης. Ὁ φιλοξενῶν ἦτο κάτοχος ἐνὸς Νορβηγικοῦ κύνος, ζῶον νοημοεστῆτον, ἀκούοντος εἰς τὸ ὄνομα Νέρον καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως μεταξὺ τῶν δύο ἰδιοκτησιῶν τοῦ κυρίου του, δηλαδὴ τῆς τοῦ χωρίου καὶ τῆς ἐν Χάρλεν, πόλεως ἀπεχούσης τρία χιλιόμετρα. Ἐπίστευε δὲ τὴν ἀπόστασιν ταύτην περῆ, ἀλλὰ τὸ συνηθέστερον μετέβαινε εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ συρμού. Ὅταν δὲ ἐχρειάζετο νὰ μεταβῇ μακρότερον, διὰ τὴν ἐπιστροφὴν πάντοτε ἐπεριέμενε τὸ ἐπανερχόμενον τραῖνον.

Ἄλλο ἐπεισόδιον νοημοσύνης τοιαύτης ὀφείλεται εἰς ἕνα θηρευτικὸν κῦμα ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ κύων οὗτος, Στόπ ὄνοματι, νοημοεστῆτος καθ' ὅλα, ἠκολούθησε κάποτε μίαν θαλαμηπόλον μεταβαίνουσαν εἰς τὸ χωρίον τῶν γονέων τῆς. Ἡ κυρία του, γνωστὴ εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους, εἰδοποίησεν αὐτοὺς περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Στόπ, διὰ νὰ προσέχον ἐπὶ τοὺς σταθμούς. Πράγματι τὴν ἡμέραν βραδύνην ὤραν ὁ κύων ἐγκαταλείψας τὴν θαλαμηπόλον κατήλθε τοῦ τραίνου εἰς ἕνα σταθμὸν καὶ περιπατῶν ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς ἀναμονῆς τῶν ταξιδιωτῶν καὶ εἰς τὸ πρῶτον τραῖνον τῆς ἐπιστροφῆς πηδήσας, ἔσπευσε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς περιοχῆς τῶν κυρίων του.

Τὸ ἐνοτικὸν τοῦ προσανατολισμοῦ ὑπάρχει ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἔντομα πρὸ παντὸς τὰ ἰπτάμενα, αἱ δὲ μέλισσαι εἶναι τὸ προχειρότερον παράδειγμα. Καὶ ἐὰν μεταφερθῶσιν εἰς ἀπόστασιν πολλῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν κυψέλην των κεκλιμέναι ἐντὸς κντίου, θὰ ἐπανέλθωσι κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν, οὐδέποτε ἀπαιτῶμενα ποῦ νὰ εὐρίσκηται ἡ κατοικία των. Ἐπίσης αἱ ἀγρίαι μέλισσαι δὲν εἶναι ὀλιγώτερον νοήμονες, ὡς πρὸς τοῦτο, πρὸ πάντων αἱ λεγόμεναι **Καλλιόδομοι**, δηλαδὴ αἱ κίττους ἐπὶ τῶν τοίχων τὰς φωλεάς των διὰ πηλοῦ. Φαίνεται, ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς γνώσεως τοῦ προσανατολισμοῦ ἐπέβαλε τὴν ἀνάπτυξιν εἰς τὰ ζῶα τοῦ τοιοῦτου ἐνοτικίου. Ἐπίσης ὁμοῦ τὸ αἶσθημα τοῦ προσανατολισμοῦ εἶναι ἀνεπτυγμένον παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἀνθρώποις καὶ τοῖς πολιτισμένοις μὲν ἀλλ' ἐιδικότεροις νὰ ζῶσιν εἰς ἐρήμους τόπους. Οὕτω πολλοὶ κνηγοὶ καὶ περιηγητὰ περιπλανηθέντες εἰς τοιαῦτα μέρη συνήντησαν τοιοῦτους ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι παρασυρόμενοι ἀπὸ κνηγίων εἰς μακρὰς ἀποστάσεις ἐν ἀγνώστοις τόποις, πάντοτε ἐπέστρεφον κατ' εὐθεΐαν εἰς τὴν κατοικίαν των, μὴ δυνάμενοι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐξηγήσωσι πῶς κατάρθον ταῦτα.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΚΑΛΛΕ ΚΑΙ ΑΙΔΥΟΚΙΝΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ ΟΥΡΑΙ

πειτα ἀπὸ τὸν περίφημον κομήτην τοῦ Χάλλεϋ, ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ μᾶς ἠνώχλησε πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνομιζομεν ὅτι δι' ἀρκετὸν καιρὸν τοῦλάχιστον θὰ μᾶς ἀπήλαττον τῆς παρουσίας των οἱ τυχοδιώκται οὗτοι τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς ὁποῖους ἄλλοτε ἔτρεμεν ἢ ἀνθρωπότης καὶ οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴν τελευταίαν μπόλῳν τοῦ Χάλλεϋ δὲν κάμνον πλέον ἀπολύτως καμμίαν ἐντύπωσιν.

Ἐν τούτοις ἀνεκαλύφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ νέος κομήτης.

Εἶνε ὁ πρῶτος κομήτης τοῦ 1912. Λέγεται δὲ πρῶτος, διότι ἀναμένονται καὶ ἄλλοι, καὶ διότι πιθανὸν νὰ παρουσιασθοῦν καὶ ἕτεροι ἔτι ἀπρόσκλητοι. Ἰδιαιτέρως αὐτοὶ οἱ νεοφανεῖς εἶνε ἡ χαρὰ τῶν ἀστρονόμων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς ἀνακαλύπτουν, καὶ νὰ τοὺς βαπτίζουσι, δίδοντες εἰς αὐτοὺς μετριοφρόνως καὶ τὸ ἰδικὸν τῶν ὀνομα.

Ὁ ἀνακαλυφθεὶς λοιπὸν κομήτης εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ 1912. Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται περὶ ἀστρου, δυναναμένου νὰ μᾶς ἀνησυχῆσῃ. Ὁ νέος κομήτης διολισθαίνει εὐκρινῶς εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, φροντίζει δὲ μετ' ἀξιεπαίνου μετριοφροσύνης νὰ κρύπτεται ὀπισθεν τῶν νεφῶν καὶ ἴσως ἐπίτηδες νὰ ἐξέλεξεν ὡς ἐποχὴν ἐμφανίσεως τὸν μῆνα αὐτὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ οὐρανὸς σπανίως εἶνε καθαρὸς.

Ἐν τούτοις, μὲ ὄλην αὐτὴν τὴν μετριοφροσύνην του, ὁ κομήτης περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἀστρονομικῶν τηλεσκοπίων, καὶ πρῶτον τοῦ κ. Γκάλλε, τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν, ὡς εἰκὸς καὶ τὸ ὄνομα.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ κομήτης τοῦ Γκάλλε εἶχε φθάσει εἰς τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν Γῆν σημεῖον τοῦ Ἀψείρου καὶ τὰ τηλεσκοπικὰ εἰργάσθησαν καλῶς. Ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπλά διόπτρα ἀπὸ τὰ συνήθους χρήσεως, ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ἀπαξ δὲ καθορισθεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς θέσεώς του, ὁ θεατὴς ἠδύνατο πλέον νὰ τὸν ἴδῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὀφθαλμῶν, συνήθους ὀπτικῆς δυνάμεως.

Παρατηρούμενος μετ' ὀλίγον τηλεσκοπίον ὁ κομήτης αὐτὸς πρὸς αὐτὸν σχῆμα νεφελώματος ὡσεὶ δὲ, μετ' ὀλίγον περιφερικόν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τῆς εὐκαιρίας ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τὰ Ἀστεροσκοπεῖα ὅλου τοῦ κόσμου, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Μελβούρνης καὶ τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ περίφημος κούλες τῆς Κωνσταντινουπόλεως

σμου, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Μελβούρνης καὶ τῆς Κοπεγχάγης.

Ὁ κομήτης τοῦ Γκάλλε δὲν ἐβυθίσθη ἀκόμη εἰς τὰ βάθη, εἰς τὰ ὅποια θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἢ ἀνθρωπίνῃ ἐπιστήμῃ.

Βαίνων ὀλοταχῶς πρὸς τὰ κάτω, εὐρίσκηται ἤδη μεταξὺ ἔκτου καὶ ἑβδόμου μεγέθους ἐπομένως μετ' ὀλίγον ἐπιμονὴν δύναται νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κανεὶς καὶ διὰ τῶν συνήθων ὀπτικῶν ὀργάνων κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτός, ἀριστερᾶ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἀρθούρου, μεταξὺ τοῦ Βήτα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἄλφα τοῦ Στέμματος. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν ἴδουν, ἔχουν καιρὸν ἀκόμη νὰ παρατηρήσουν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μέχρι τῆς 26 πρῆχ. μηνός, ὅποτε ὑπολογίζεται, ὅτι δὲν θὰ εἶνε πλέον ὀρατὸς παρὰ δι' ἰσχυρῶν τηλεσκοπίων.

Ἐννοεῖται, ὅτι χρειάζεται παρατηρήσεις ἐπιμονοῦ καὶ ὀπωσδήποτε κάποια γνώσις τοῦ οὐρανοῦ χάρτου. Ἡ τοποθεσία εἶνε σαφέστατα καθορισμένη, ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ εἶνε ἐνδεχόμενον ὁ ἀπειρος παρατηρητὴς νὰ συγχύσῃ τὸν κομήτην μετ' ἄλλων νεφελώματων.

Ἄν εἶνε τόσον ἀδιάφορος διὰ τοὺς κοινούς θεατὰς ὁ κομήτης αὐτός, διὰ τὴν ἀστρονομικὴν ὁμοῦ ἐπιστήμην ἐπαρουσίασε φαινόμενα πολλῆς μελέτης. Καὶ ἐν πρώτοις αἱ ληφθεῖσαι

φωτογραφία του κομήτου αυτού τον παρουσίασαν εις θέσεις παραδόξως και έκπαισθητως διαφερούσας μεταξύ των.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 3 Σεπτεμβρίου τὸν ἐζήτησεν ὁ ἀστρονόμος Γουὶντ τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Γιοχάνεσμποεργκ, καὶ τὸν περιέγραψε σαφέστατα. Ἐνῶ δὲ ὁ κομήτης αὐτὸς προαναγγέλλετο ἄνευ οὐράς, ἐξάφνης παρουσιάσθη μὲ δύο οὐράς, τῶν ὁποίων ἡ μία εἶνε μεγάλη, ἐκτεταμένη εἰς 15 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἡ δὲ ἄλλη ἔχει ἕκτασιν πολὺ μικροτέραν, μόλις φθάνουσα εἰς τὸ τέταρτον τῆς πρώτης. Αἱ δύο οὐραὶ μεταξύ των σχηματίζουν ὀρθίαν γωνίαν, 92 μέτρων κατὰ τὸν ἀστρονόμον Σβέχσμαν τοῦ Ἀμβούργου.

Τὸ φαινόμενον εἶνε σπανιώτατον. Κατὰ τινα δὲ ἐξήγησίν του, ὀφειλομένην εἰς τὸν Ἰταλὸν ἀστρονόμον Καρδάνο (1541) οἱ κομήται, οἱ ὅποιοι παρουσιάζουν δύο οὐράς, δὲν ἔχουν πραγματικῶς δευτέραν οὐράν. Ἀπλῶς πρόκειται περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης.

Ἡ ἐξήγησις ὅμως αὕτη εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν δὲν εἶνε ἐντελῶς ἱκανοποιητικὴ. Πέντε ἐκ τῶν μελετησάντων τὸν νέον κομήτην ἀστρονόμων ἀποφάνονται, ὅτι ἂν ἐπρόκειτο περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβάλλωνται τόσον ταχέως αἱ οὐραὶ καὶ τὸ μέγεθος καὶ ἡ θέσις αὐτῶν.

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος περιμένονται καὶ δύο ἄλλοι κομήται περιοδικοί, ὁ κομήτης τοῦ Τούτλ καὶ ὁ κομήτης τοῦ Οὐόλφ.

Ὁ πρῶτος, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τῆς Μπράτσης (Δακματία), θὰ εὐρίσκειται τώρα πλησίον τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, ὀπισθεν τῶν δύο τροχῶν τοῦ Ἀρκτοῦ, ὁ δὲ ἄλλος, κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ Καρμένσκυ, πλησίον τοῦ Ἄλφκ τῆς Ὑδρας

Κ. Σ.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΕΩΣ

(Συνέχεια)

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ὁ πνευματισμὸς ἀπαντᾷ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὄντως ἐνθυμεῖται τὴν προτέραν του ὑπαρξίν, ἀλλ' ἐνθυμεῖται αὐτὴν διὰ τῆς **ἀσυνειδήτου μνήμης**. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ἀπόδειξις αἱ ἔμφυτοι καὶ ἔγγενεῖς ἰδέαι, αἱ ἕκτακτοι καὶ ἀσυνήθει; ἱκανότητες ἀνθρώπων, οἵτινες, ἄνευ προηγουμένης διδασκαλίας καὶ μαθήσεως, ὥσει συναποφέρουσιν εἰς τὴν ἐπιγείον των ὑπαρξίν ἐτοιμοὺς ἐννοίας περὶ τινῶν γνώσεων, ὡς κ.λ., γλωσσικῶν, μαθηματικῶν, μουσικῶν κτλ. Ταῦτα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ἀσυνειδήτως γενομένη ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος. Τὸ πνεῦμα, γεννόμενον ἐν τῷ κόσμῳ, συναποφέρει μεθ' ἑαυτοῦ οἶονε καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν προηγουμένων υπάρξεών του, ἀλλ' ἐποφείλεται αὐτῶν ὡς ἐν γένει ἐποφελούμεθα πασῶν τῶν γνώσεων· δηλαδὴ αἱ λεπτομέρειαι διαλισθαίνουσι διὰ τῆς μνήμης καὶ ἀπομένει μόνον ἡ γενικὴ ἀνάπτυξις καὶ βελτίωσις.

Ἐγείρονται ἐν τούτοις καὶ ἄλλαι ἀπορίαι οὐχὶ ὀλιγώτερον σοβαραῖ.

α'.) Ἐὰν ἡ ψυχὴ δὲν γεννᾶται ἐκ τῶν γονέων, πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ὁμοιότης τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἡ καθαρῶς ψυχικὴ κληρονομικότης;

β'.) Ἐὰν τὸ πνεῦμα ἐλευθέρως ἐνσαρκῶται εἰς οἰονδήποτε, διατὶ οὐχὶ πάντα τὰ πνεύματα δὲν μετενσαρκοῦνται εἰς αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς, ἀλλ' ἀπεναντίας, τὰ πλεῖστα φέρουσι σάρκα πτωχῶν, ἀναπήρων καὶ ἀποκλήρων;

Ὁ πνευματισμὸς τὰς ἀπορίας ταύτας λύει ὡς ἑξῆς: Πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα, δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὅπως οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, τὰ μὴ εἶσι σεσαρκωμένα, ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα σχέσεις τοιαύτας, ὥστε, ἄλλα μὲν ἐχθαίρουσιν ἀλλήλα, ἄλλα δὲ εἶνε συνδεδεμένα διὰ δεσμῶν συμπαιθείας, φιλίας καὶ ἀγάπης. Τὰς σχέσεις ταύτας αἱ διαθέσεις τηροῦσι καὶ μετὰ τὴν ἐνσαρκωσίν των· ἐντεῦθεν δὲ βλέπομεν ἀνθρώπους δυσμενῶς ἢ φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένους. Τὰ διὰ φιλίας συνδεδεμένα πνεύματα προσπαθοῦσι καὶ κατὰ τὸν ἐνσαρκῶν βίον νὰ ὦσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερα πρὸς ἀλλήλα καὶ νὰ ἐνσαρκῶνται ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενεῖᾳ. Ἐκ τούτου δὲ ἐξηγοῦνται αἱ ψυχικαὶ καὶ ἠθικαὶ ὁμοιότητες καὶ συγγένειαι μεταξύ γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν, ὡς καὶ αἱ φυσικαὶ καὶ σωματικαὶ μεταξύ αὐτῶν ὁμοιότητες. Τὴν δευτέραν ἀπορίαν ἐπ' ἴσης εὐκόλως λύουσι κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ὅπως ὁ ὀδοιπόρος, εὐρεθεὶς ἐν ὀμιχλώδη πεδιάδι,

Πεδινὸν Ἑλληνικὸν Πυροβολικόν.

χάνει τὸν δρόμον του, ἀνελθὼν δ' εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ παριαγαγὼν τὸ βλέμμα του περίεξ, διακρίνει τὸν καταλληλότερον, τὸν παρουσιάζοντα ὀλιγώτερα ἐμπόδια, ἀκοπώτερον ὀδηγοῦντα αὐτὸν εἰς τὸν σκοπὸν του, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ πνεῦμα, θέλον νὰ ἐπιτύχη ταχύτερον καὶ ἀκοπώτερον τοῦ σκοποῦ του, ὅστις εἶνε ἡ ἐπίτευξις τῆς ὑψίστης μακαριότητος διὰ μέσου τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν βασάνων, γνωρίζει νὰ ἐκλέξῃ ἐκείνην τὴν ἐνσώματον κατάστασιν, ἣτις θὰ τὸν διευκολύνη πρὸς τοῦτο ἐπιτυχέστερον. Ὅπως δὲ ὁ ἀσθενής, ἵνα ταχύτερον ἀναρρώσῃ, ἐκλέγει πόλλakis τὸ ἀηδέστερον, ἀλλὰ καὶ δραστικώτερον τῶν φαρμάκων, οὕτω καὶ τὸ πνεῦμα ἐκλέγει τὴν ἐλεεινότεραν πόλλakis κατάστασιν, ἵνα βαρύτερον δοκιμαζόμενον, ταχύτερον τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐπιτύχη. Πικρίας ἀφ' ἑτέρου πόλλος καὶ κοπώσεις ἐποβάλλεται ἀτελευτήτους ὁ ἄνθρωπος, τρεφόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἵνα καλλίτερον ἀποκτήσῃ μέλλον· ὡς καὶ ὁ ἐπιστήμων, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἐπιδιωκομένης ἐπιστημονικῆς προόδου του, πολλοὺς καταβάλλει μόχθους καὶ ἰδρώτας.

Εἶναι λοιπὸν φαινομενικῶς ἄνιστοι οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἄνιστοι εἶναι καὶ τὰ πνεύματα, ἀφοῦ ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ αὐτὸς κόσμος. Αἱ ἰδιότητες τῶν ἀνθρώπων εἶνε αὐταὶ αἱ τῶν ἐντὸς αὐτῶν πνευμάτων ἰδιότητες. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὁ κλέπτης, ὁ ἀπαταίων καὶ ὁ κακοῦργος εἶνε τοιοῦτος, διότι ζῆ καὶ ἐμφωλευεὶ ἐν αὐτῷ ἀνάλογον πνεῦμα. Τὸ αὐτὸ δεόν νὰ λεχθῇ, προκειμένου καὶ περὶ τῶν διαφόρου βαθμοῦ ἀγαθότητος ἀνθρώπων.

Δὲν εἶνε ὅμως μόνη ἡ γῆ ἡ μοναδικὴ κατοικία τῶν πνευμάτων, καθόσον τὸ πνευματικὸν σῶμα, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέχθη, εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸ περιβάλλον, ἐν ᾧ ζῶσι, διάφοροι δ' ἄρα εἶνε οἱ κόσμοι ἐν οἷς κατοικοῦ-

σιν. Οὕτως ἕτερον οὐσιώδες σημεῖον τῆς διδασκαλίας τῆς πνευματικῆς φιλοσοφίας εἶνε καὶ τὸ κατοικήσιμον τῶν κόσμων.

Ἡ γῆ εἶνε ὡς κόκκος ἄμμου παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἀπειρίαν τῶν πληθύντων τὴν οἰκουμένην κόσμων. Ὁ Θεὸς ὤκισε τοὺς κόσμους διὰ ζώντων ὄντων, ἅτινα πάντα ὀφείλουσι νὰ συμβάλωσιν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς Προνοίας. Τὸ ὑποθέτειν, ὅτι αἱ ζῶσαι ὑπαρξεις ὑφίστανται μόνον ἐν ἐνὶ μέρει τῆς οἰκουμένης, ἦτοι ἐν τῇ γῆ, θὰ ἐσήμαινε ἀμφιβάλλειν περὶ τῆς πανσοφίας τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα οὐδὲν ἀνοφελὲς ἐποίησεν. Πάντες οἱ κό-

σμοὶ οὗτοι ἔχουσιν ἀποστολὴν σοβαρωτέραν ἐκείνης, ἣν περιορίζομεν εἰς μόνην τὴν τέρψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ μας. Οὔτε ἡ θέσις, οὔτε ὁ ὄγκος, οὔτε ἡ φυσικὴ διασκευὴ τῆς γῆς δύναται νὰ χρησιμεύωσιν ὡς λόγοι, δι' οὓς αὕτη μόνη, μεταξύ χιλιάδων ὁμοίων αὐτῇ κόσμων, δύναται νὰ οἰκισθῇ διὰ ζώντων κατοίκων. Ὡς πρὸς τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τῶν πνευμάτων, μεταξύ τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ κόσμων ἢ γῆ εἶνε εἰς ἕξ ἐκείνων τῶν κόσμων, οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων δὲν εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένοι φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ὁ Ἄρης εἶνε κατώτερος τῆς γῆς, ὁ δὲ Ζεὺς ἀνώτερος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ὁ ἥλιος ἀκατοίκητος ὅλος ὢν ὑπὸ σωματικῶν υπάρξεων, εἶνε τόπος ἐντεῦξεν τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων, ἅτινα ἐκείθεν πελαμβάνουσι νοερῶς τοὺς ἄλλους κόσμους, οὓς καὶ διοικοῦσι διὰ κατωτέρων πνευμάτων, μεθ' ὧν ἔρχονται εἰς συνάφειαν δυνάμει τοῦ παγκοσμίου ρεύματος. Ὁ ὄγκος τῶν πλανητῶν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασις αὐτῶν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως τῶν κόσμων· ἡ Ἀφροδίτη εἶνε, κατὰ τὸ φαινόμενον, περισσώτερον ἀνεπτυγμένη τῆς Γῆς, ὁ δὲ Κρόνος ἦττον ἀνεπτυγμένος τοῦ Διός. Ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως, τὸ πνεῦμα ἐνσαρκοῦται ὁτι μὲν ἐν ἐκείνῳ, ὁτι δ' ἐν ἄλλῳ κόσμῳ, καίτοι πόλλakis καὶ κατ' ἐπανάληψιν δύναται νὰ ἐνσαρκωθῇ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ κόσμῳ. Ἐν ἀνωτέρῳ κόσμῳ δὲν δύναται νὰ ἐνσαρκωθῶσι κατώτερα πνεύματα, ἀλλ' ἐν κόσμῳ κατωτέρῳ, οἷος ἢ τῇ, δυνατὴ εἶνε ἡ ἐνσαρκωσις καὶ ἀνωτ. πνευμάτων. Ὁ σκοπὸς τῶν τοιοῦτων ἐνσαρκώσεων εἶνε **μεσσιανός**, δηλ. ἡ διαφώτισις, ἡ οἰκοδομὴ, ἢ βοήθεια. Κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν ἐπιγείων αὐτῶν υπάρξεων τὰ πνεύματα εὐρίσκονται ἐν καταστάσει περιπετίας καὶ ἀποτελοῦσιν οἶονε οἰκισμὸν περὶ τὴν γῆτην

σφαίραν. Οί δύο ούτοι οικισμοί διαρκώς αναπληροῦσιν ἀλλήλους διὰ τῶν θανάτων καὶ τῶν γεννήσεων. Καθ' ἐκάστην συμβαίνουν οἰονεὶ μετακινήσεις ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον καὶ τάνάταλιν. Καθ' ὅρισμένας δὲ ὑπὸ τῆς θείας πανσοφίας ἐποχὰς οἱ ἀμοιβαῖοι οὔτοι μετακίσημοι γίνονται ὁμαδόν, συνεισπείρα τῶν μεγάλων ἀνατροπῶν ἢ μεταβολῶν, ἐνεκα τῶν ὁποίων συγχρόνως ἀπέρχονται πολυάριθμοι ψυχαί, ἅς ταυτοχρόνως ἀναπληροῦσιν ἀναλόγως τὸν ἀριθμὸν ἐνσαρκώσεως. Οὕτω δέον νὰ ἐξηγῶνται οἱ κατακλυσμοὶ καὶ διάφοροι μάλιστα, ὡς μέτρα τῆς Προνοίας πρὸς ἀνανέωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐνίσχησιν αὐτῶν δι' ἐισαγωγῆς καθαρωτέρου πνευματικοῦ στοιχείου.

Εἶνε ἀξίον ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως, ὅτι πάντα τὰ μεγάλα δυστυχήματα, τὰ ὁποία δεκατίθουσι τοὺς λαούς, συνοδεύονται πάντοτε ὑπὸ περιοδικῆς προόδου ἐν τῷ φυσικῷ πνευματικῷ καὶ ἠθικῷ κόσμῳ, ὡς περ δὴλοι, ὅτι ταῦτα γίνονται κατὰ θεῖαν παραχώρησιν πρὸς ἀνθρωπίνην ἀνάπτυξιν. Προβάλλεται ἐν τούτοις ἡ ἐρώτησις, ἀφοῦ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πνευματισμοῦ οἱ ἀνθρωποὶ ἔχων ἤδη πρὸ τῆς ἐπὶ γῆς ἐνσαρκώσεως, διατὶ οὐδαμῶς ἐνθυμοῦνται τὴν πρὸ ταύτης ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἐν δὲ ἐνθυμοῦνται αὐτήν, πρὸς τί αἱ μετενσαρκώσεις, ἀφοῦ αὐταὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν τέως ἡμαρτημένων;

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΛΑΩΝ

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ βραίνει ἀπὸ τοῦ βορρᾶ πρὸς νότον· τὰ πολιτισμένα ἔθνη τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου ζητοῦν νέα πεδία δράσεως εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη. Ὁ Εὐρωπαῖος εἰδύει εἰς τοὺς τροπικούς, ἐκεὶ εὕρισκει νέαν πατρίδα καὶ νέον κύκλον ἐργασίας ἢ περίσσεια τῶν βορείων λαῶν. Ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῆς λευκῆς φυλῆς δύνανται νὰ ζήσουν καὶ εἰς τοὺς τροπικούς, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ συμμορφῶνται εἰς τὰ τοῦ βίου τῶν πρὸς τὸ κλίμα καὶ ν' ἀποφεύγωσι ὅλας τὰς καταχρήσεις, ἰδίως τὸ οἰνόπνευμα. Εἶνε ὁμοίως πλάνη νὰ νομιζώμεν, ὅτι οἱ λευκοὶ, οἱ μετοικουῦντες εἰς νότια μέρη, θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ὡς λευκοὶ. Ἡ ἐγκλημάτισις εἰς τοὺς τροπικούς συνεπάγει ἀναγκαστικῶς καὶ μίαν ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος τοῦ δέρματος καὶ μετὰ γενεὰς οἱ λευκοὶ θ' ἀφομοιωθῶν μετὰ τὸ χρῶμα τῶν ἰθαγενῶν.

Ἡ φύσις καθώρισε τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος τῶν διαφόρων λαῶν ἀκριβῶς πρὸς τοὺς κλι-

ματικούς ὄρους, ὡς οὐκ ζῶσιν αἱ φυλαί, τὸ δὲ χρῶμα αὐτὸ εἶνε σχετικὸν πρὸς τὴν δύναμιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Τὸ δὲρμα τῶν μαύρων προφυλάσσει αὐτοὺς ἀσφλέστερον κατὰ τοῦ ἡλίου παρὰ τὸ τοῦ Ἰνδοῦ· ἀφ' ἑτέρου αἱ κίτριναὶ φυλαὶ εὐκολώτερον ἐγκλιματίζονται εἰς τοὺς τροπικούς παρὰ αἱ λευκαί.

Κανὲν ἄτομον ἀλλ' οὔτε καὶ καμμὶς φυλὴ δύναται ν' ἀναπτύχῃ εἰς ἄλλην χώραν ἢ εἰς ἄλλο κλίμα, πρὶν προσαρμοσθῇ διὰ τεχνητῆς ἢ φυσικῆς ὁδοῦ πρὸς τοὺς διαφορτικούς κλιματικούς ὄρους, ἀκριβῶς ὡς συμβαίνει ἡ ἀφομοιωθεὶς βαθμιδῶν πρὸς τὸ νέον περιβάλλον. Δὲν εἶνε σύμπτωσης, ὅτι οἱ μαῦροὶ ζῶσιν εἰς τὰς θερμωτάτας χώρας, καὶ κυρίως ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν ὀλίγα δάση. Καὶ ὡσαύτως εὕρισκόμεν τὸ λευκὸν δὲρμα πρὸ πικρῆς ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔδαφος ἀφίνει ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὑγροὺς ἀνέμους καὶ εἰς τὰ νέφη. Καὶ ἡ μεσάζουσα βαθμὶς, ἡ κίτρινη φυλὴ εἶνε προῖον τοῦ κλιματὸς τῆς τῶν ξηρῶν καὶ χορτοσκηπῶν πεδιάδων τῆς ἐυκρατοῦς ζώνης.

Γνωστὸν εἶνε τὸ ἀρχικὸν φυσικὸν ὅριον διὰ τὴν λευκὴν φυλὴν, ἀνὰ 25 δὲ μοῖραι πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον τοῦ ἰσημερινοῦ ἀνήκουν εἰς τὴν μαύρην φυλὴν. Οἱ λευκοὶ, οἵτινες θέλουν νὰ ζήσουν ἐντὸς τοῦ ὁρίου αὐτοῦ πρέπει νὰ προσαρμοσθοῦν τεχνητῶς εἰς τὸ κλίμα, πρέπει νὰ φοροῦν μαῦρα ἐσώρουχα ἐξ ἐρίου ἢ μετᾶξῆς καὶ τὰ ἐξωτερικὰ φορέματα νὰ ἦνε ὀλόλευκα καὶ φυτικῆς προελεύσεως, ἐκ βαμβάκος ἢ ἐκ λινου. Ἐκεῖνοι μάλιστα, οἵτινες διέρχονται πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς τὸ ὑπαίθριον πρέπει νὰ φοροῦν δίοπτρα ἢ πέπλον.

Ὀλιγώτερον κατάλληλοι πρὸς ἀποικισμὸν εἰς τοὺς τροπικούς εἶνε αἱ ξανθαὶ φυλαί, μᾶλλον δὲ ἀρμοδιώτεροι εἶνε οἱ μελαγχρονοὶ μεταξὺ τῶν λευκῶν.

Πιθανόν ὅμως νὰ ἦναι μόνον οἱ κίτρινοι ἱκανοὶ νὰ κάμνουν ἀποικισμοὺς εἰς τοὺς τροπικούς, οἱ δὲ ξανθοὶ λευκοὶ νὰ ἦναι καταδικασμένοι νὰ ἐξαφνισθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ἡ χρωματικὴ οὐσία τοῦ δέρματος οὐδένα παρέχει κίνδυνον διὰ τοὺς μετοικουήντας πρὸς βορρᾶν, ἐνῶ αἱ λευκαὶ φυλαί, αἱ προχωροῦσαι πρὸς νότον, ἐκτίθενται εἰς τὴν καταστροφὴν ἐνεκα τοῦ λευκοῦ των δέρματος. Ὡς ἐκ τούτου δύναται ὁ μαῦρος εὐκολώτερον νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κράτος τῶν λευκῶν ἢ ὁ ξανθὸς εἰς τὰ μέρη τῆς διακεκαυμένης ζώνης.

Π...

Ὁ ἀνθρώπος διαφέρει πνευματικῶς τοῦ ὁμοίου του ὡς ἐκ τοῦ κλιματος ἐν ᾧ ἐκαστος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ζῇ, τοῦθ' ὡς παρατηρεῖται ἢ πλεόν ἢ ἥττον ἀνάπτυξις ἐνὸς λαοῦ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.

ΤΟ ΕΝ ΒΟΛΩΙ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Γεωργίας, Κτηνοτροφίας, Ἐμπορίας
καὶ Βιομηχανίας.

Ἀθήνα τὴν 14ην το. μ. τοῦ προκειμένου Συνεδρίου τοῦ ἀρξαμένου ἀπὸ τῆς 9ης το. μ. τοῦ ὁποῖου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παρακολουθῆσωμεν δι' ἀντιπροσώπου μας, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς γενικῆς τῆς πόλεως μας δημοσιογραφίας ἐλάβομεν γῶσιν τῶν κατ' αὐτὸ, ἀπετάθημεν πρὸς τὸν ἔγκριτον ἐν Βόλῳ χειρουργὸν ἰατρὸν καὶ πολὺτιμόν μας φίλον κ. Νικ. Μωραΐτην, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνακοίνωσις μεγάλως ἐπεκροτήθη παρ' ὄλου τοῦ Συνεδρίου, ὡς μίαν πρακτικῆ, καὶ ἰδοὺ ἤδη ἡμεῖς, εἰμεθα σήμερον εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ καταχωρήσωμεν ὀλόκληρον τὴν ἀνακοίνωσιν ἐκείνου, ὡς ἐν περιλήψει πάντων εὐγενῶς μᾶς ἀπέστειλεν, ὄν καὶ θερμῶς ἤδη εὐχαριστοῦμεν, διότι τὴν ἐκτακτὸν του μελέτην καὶ ἀνακοίνωσιν του γνωρίζομεν καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστες μας, ἐν ᾧ συγχαίρομεν αὐτὸν διὰ τὸν ἀσκον αὐτοῦ ζῆλον, ὄν ἐκείνοτε ἔπερ τοῦ κοινοῦ καλοῦ δεκτικῆ.

«Ἐπιθυμῶν τὸ ἐπ' ἐμοί, νὰ εἰσφέρω ἴσως κατὰ τι, εἰς τὸν μέγαν σκοπὸν, τοῦ προκειμένου μας Συνεδρίου, ἀνέλκων ἀνακοίνωσιν, ἣτις ἐν ᾧ ἐνέχει ἀγρονομικὸν ἐνδιαφέρον, ὅμως ἡ ἐπικράτειά τῆς καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς γεωπονίας καὶ κτηνοτροφίας ἐκτείνεται.

«Δημιουργήσωμεν ζῶα ὑγιᾶ καὶ ἔχομεν ἐν ταυτῷ περιστολὴν τῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ φυματώσεως.»

«Οἱ φυματώδες τῶν βωῶν βράκιλλοι ἀπὸ τοὺς εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν ἀναπτυσσόμενοι κατ' οὐδὲν σχεδὸν διαφέρουν.

«Πρέπει δὲ πᾶς τις νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οἱ φυματικοὶ βράκιλλοι ὄχι μὲ τὸν ἀέρα, διὰ τοῦ στόματος ἢ τῆς ρινὸς μᾶς εἰς τὸν ὀργανισμόν μᾶς φθάνουν καὶ εἰς τοὺς πνεύμονας κυρίως ἐντοπιζονται.

Τούταντίον τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν φυματιωδῶν βράκιλλων διὰ τῶν ὑγρῶν τροφῶν μᾶς εἰς τὸν στόμαχόν μᾶς κατακυλίζεται καὶ ἐκ τούτου εἰς τὰ ἔντερα καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀπορροφήσεως εἰς τὸ ἔλον μᾶς σῶμα περιέρχονται καὶ ἐγκαθίστανται, ὅπου ἐλάσσονα εὕρισκουν ἀντίδροσιν. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν πνευμόνων κυρίως ἀναπτύσσεται ἡ φυματιώσις.

«Ἀφ' οὗ δὲ τόσον εὐρέως ἡ γαλακτοτροφία εἶνε παρ' ἡμῖν διαδεδομένη, εὐνόητον πύση μόλυνσις γίνεται εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ γάλακτος φυματικῶν ἀγελάδων.

»Τὸ νὰ καταστρέψωμεν δὲ τὰ τοῦ γάλακτος σπέρματα διὰ τοῦ βραστοῦ, καταστρέφομεν αὐτὸ, μὴ ὄν πλέον ὡς τὸ ἐπιζητούμεν, θρεπτικὴ τροφή.

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν γάλα φυσικόν, σενεζευγμένον μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σπέρματα, ἀλλὰ ἐστρημένον φυματικῶν βράκιλλων.

«Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν ζῶα ὑγιᾶ.

Ἵγιεῖς ἀγελάδες παρέχουν ὑγιεῖς γάλα. Ἐκαὶ ἵνα ὑγιᾶ ζῶα καὶ ἀληθῆ κτηνοτροφίαν καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ ἐλεος τοῦ Κυρίου ἐξαρτωμένην, ὡς τοῦτο ἀτυχῶς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, ἀποκτήσωμεν, μᾶς χρειάζονται ἐπιστήμονες ὀδηγοὶ πρὸς τοῦτο οἱ κτηνίατροι.

«Διατυπῶ ὅθεν εὐχῆν, ἵνα οἱ ἀποπερατοῦντες τὰς γυμνασιακὰς των σπουδὰς, νὰ μὴ λαμβάνωσι μόνον τὴν πεπατημένην τὴν πρὸς τὸ Πανεπιστήμιόν μας ἄγουσιν, ἀλλὰ τὴν πρὸς τὰς τῆς Εὐρώπης κτηνιατρικὰς Σχολὰς. Διὰ νόμου δὲ ἡ Κυβέρνησις θὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς Διημους καὶ τὰς μεγάλας κοινότητας νὰ ἀποστείλωσιν ἀπόρους νέους εἰς Εὐρώπην πρὸς σπουδὴν τῆς κτηνιατρικῆς.

«Τούτους δὲ ἐπαυρομένους νὰ τοὺς κρατῇ ἐπὶ τριετίαν ὡς δημοτικούς κτηνιάτρους μὲ μικρὸν μισθόν. Οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὸ κοινὸν δι' αὐτῶν θὰ μορφωθῇ κτηνοτροφικῶς καὶ συστηματικῆν βαθμίδων πλουτοφόρον κτηνοτροφίαν θὰ ἀποκτήσωμεν ἀνταξίαν τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ κλιματος τῆς χώρας. Ἐνῶ ἐν ταυτῷ μὲ ἡτυχίαν τελείων θὰ πίνωμεν πλέον ὑγιεῖς γάλα, ἢ δὲ φοβερὰ νόσος, ἣτις τόσον τελευταίως ἐξεπετάθη παρ' ἡμῖν, ἡμέραν παρ' ἡμέραν θὰ ὑποχωρῇ τῆς φιλτάτης μας πατρίδος, μὴ ἀριθμούσα πλέον τοσαῦτα βσα σήμερον ὑμάτα».

Ἐν τέλει ὠμίλησεν ὁ κ. Νούσιος καὶ ἐπρότεινε ὅπως διακανονισθοῦν πρωτίστως αἱ σχέσεις μεταξὺ ἰδιοκτητῶν καὶ κολλήγων, ἵνα καταστή εὐκολὸς εἶτα ἡ ἐξαγορὰ τῶν κτημάτων.

ἈΛΗΘΕΨΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀλήθεψαν τὰ ὄνειρα τῶν σκλάβων ἀδελφῶν μας. Καὶ ἰδοὺ τινάσσουν σήμερον τὰ βάρη τῆς σκλαβιάς, Κρεμμοῦν τὸ Μισοφέγγαρον καὶ ὑψώνουν τὸν σταυρὸν μᾶς, Ἰκεὶ ποὺ γῆς—τί ἀνάμνησις—ἐσφάδαξε ὁ Ραγιάς.

Κρεμμοῦν τὸ Μισοφέγγαρον καὶ ὑψώνουν μὲ χαρὰ, Τὴ γαλανὴ Σημαία μᾶς σὲ μέρη σκλαβωμένα. Καὶ χαίρουσιν καὶ ἀναγάλλονται καὶ ὁ Τούρκος σπαρταρᾷ, Κλαίει, φωνάζει, δέρνεται—ὡ χρόνια περασμένα!

Ἀλήθεψαν τὰ ὄνειρα. Ὁ Βασιλεὺς Ἐκαίνος Ζωντάνεψε καὶ σήμερον σκορπᾷ παρηγοριά. Ἀνέστη ἀπ' τὸ μνήμά του, ὦ ναὶ, ὁ Κωνσταντῖνος, Πίγας αὐτὸς ὅτε διαβῆ σκορπᾷ τὴ Λευθεριά!

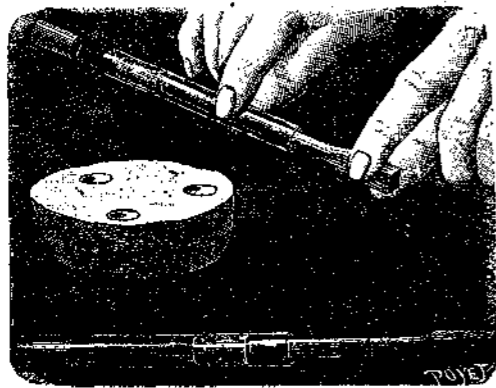
Λευκοσίη

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Πιστόλιον διὰ πεπισμένου αέρος.

Ὡς γνωστὸν διὰ τοῦ πεπισμένου αέρος δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ πολλὰ περίεργα ἐκσφενδονιστικὰ παίγνια. Τὸ προκείμενον γίνεται ὡς ἀκολουθῶς.

Λάβετε σωληνάριον 8—10 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου μήκους ἐκ πτέρυγος γηνῆς ἢ ἰνδιάνου, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ περικόψητε καλῶς καθαρίζετε καὶ ἐσωτερικῶς, ὥστε νὰ μὴν τὸ σωληνάριον ἐντελῶς κενόν. Ὡς ἔμβολον δὲ λαμβάνετε τεμάχιον ξύλου ὀλίγον μακρότερον τοῦ σωληναρίου, τὸ ὁποῖον στρογγυλεύετε διὰ νὰ εἰσχωρῆ εὐκόλως ἐντὸς τοῦ σωληναρίου: εἰς δὲ τὸ ἄκρον τὸ ἀφήνετε τετράγωνον διὰ τὴν εὐκόλον αὐτοῦ διαχειρίσιν.

Ὡς βλήμα τέλος μεταχειρίζεσθε γεώμηλον (πατάτα) ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κόψετε ὅσα βλήματα θέλετε διὰ τῆς πίσεως τοῦ σωληναρίου ἐπ' αὐτοῦ.

Ἦδη θέσατε δύο βλήματα ἐντὸς ἀμφοτέρων τῶν ἄκρων τοῦ σωληναρίου. Πίσατε τὸ ἐν διὰ τοῦ ἐμβόλου σας καὶ ἡ πίσις τοῦ αέρος θὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ ἀναίνασθῇ μακρόθεν τὸ δεύτερον μετ' ἄρκετοῦ κρότου.

Διὰ τοῦ παίγνιου τούτου δύνανται κάλλιστα νὰ διασκεδάζωσιν οἱ παῖδες ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐν ὥρᾳ βροχῆς ἢ ἀναρρώσεως.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Διὰ τὴν κόμην σας.

Συνήθως μεταχειρίζονται διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς τὸ τέϊον. Ἄλλὰ τοῦτο ἂν ἀπεδείχθη ὡς τὸ ἄριστον καὶ τέλειον. Ἡ καλύτερὰ σκευασία θεωρεῖται ἡ ἑξῆς, ἣν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς

Savon blanc gr. 130

Alcoon à 600 » 450

Eau de Cologne » 200

Ρίπτετε μικρὰν ποσότητα εἰς τὴν λεκάνην καὶ διπλασίαν χλιαροῦ ὕδατος καὶ ἐκπλύνετε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἰατρός σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ ἄγνόν καθαρόν γάλα.

Κατὰ τὸ πρότυπον Δημοτικὸν βουστάσιον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἱ ἀγελάδες ὑποβάλλονται εἰς συχνὰς καὶ ἐπιμελεῖς ἐπίθεωρήσεις. Ὁ καδίσκος εἰς τὸν ὁποῖον συλλέγουν τὸ γάλα εἶναι ἀποστειρωμένος μεθ' ἑρμάνισιν δι' ἀτμοῦ καὶ τὸ στόμιον σκεπασμένον μεθ' ἑλκάν ἀποστειρωμένην. Ἀπὸ τὴν γάλακιν αὐτὴν διέρχεται τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον ἀμέλγεται ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν μιᾶς ἐλεγκτρίας τοῦ ὑγειονομικοῦ τμήματος, ἀφοῦ πρῶτον ὁ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐπιτετραμμένος πλύνει ἐπιμελέστατα τὰς χεῖράς του.

Μετὰ ταῦτα ὁ καδίσκος μεταφέρεται εἰς δωμάτιον γειτνιαζόν μετ' τὸν σταῦλον καὶ ἔχον τὰς θύρας του διπλὰς διὰ τὸν φόβον τῶν μυϊῶν. Εἰς τὸ δωματίον αὐτὸ διὰ καταλλήλων σιφῶνων τὸ γάλα μεταφέρεται εἰς φιάλας ἀποστειρωμένας καὶ κλειομένας διὰ πώματος ἐπίσης ἀποστειρωμένου, αἱ ὁποῖαι ἀμέσως τοποθετοῦνται εἰς παγοφυλάκια μέχρι τῆς παραδόσεώς των εἰς τὸν ἀγοραστήν.

Ἐννοεῖται ὅτι, τὸ γάλα τοῦ προτύπου αὐτοῦ Δημοτικοῦ Βουστασίου κοστίζει ὀλίγον τι περισσότερον ἀπὸ τὸ γάλα ἄλλων βουστασίων, ἀλλὰ αἱ εὐτυχεῖς δημόται τοῦ μέρους ἐκείνου τὸ προτιμοῦν καί, φαίνεται, δὲν ἔχουν ἄδικον.

Κατασκευὴ μυζήθρας.

Τὴν μυζήθραν τὴν ἐπιτυγχάνομεν ἀπὸ τὸ τυρόγαλα δηλ. ἀπὸ τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἐναπομένει μετὰ τὴν ἀπὸ γάλακτος ἀφίρσιν τοῦ τυροῦ. Πρὸς τοῦτο τὸ ὑγρὸν πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρῶς ὀξεινον, ἐν ἐναντίας περιπτώσει προσθέτομεν τυρόγαλα προηγουμένης ἡμέρας ἢ ἀφίνομεν τὸ τυρόγαλα εἰς μέρος θερμὸν ἐπὶ τινος ὥρας· ἀκολουθῶς τὸ θερμαινόμεν μέχρι βρασμοῦ, ἀνακατεύοντες ὀλονὲν τὸ ὑγρὸν, ὅταν δ' ἡ μυζήθρα ἀρχίζῃ νὰ συμπυκνωθῆται, ὁ ἤχος τὸν ὁποῖον ἀκούει τις ὅταν κτυπᾷ τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος ἀλλοιοῦται, γίνεται βαθύτερος, ἀμβλύς, τότε καὶ οἱ ἀτμοὶ ἀρχίζουν νὰ ἐλαττοῦνται καὶ παύομεν τὸ ἐνάδευμα. Τὸ τοιοῦτον συνήθως γίνεσθαι περὶ τοὺς 75° καὶ ἄνω. Ἀκολουθῶς ἀναμένομιν, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια σχασθῆ εἰς τινὰ μέρη καὶ εὐθὺς φροντίζομεν νὰ ρίψωμεν γάλα (πρόσγαλο) εἰς τὰς σχισμὰς ἢ ἐν ἀνάγκῃ τυρόγαλα ἢ νερό. Μετὰ ταῦτα ἀποσύρομεν τὴν μυζήθραν ἐπιπλέουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν στραγγίζομεν διὰ τινος κανίου ἀραιοῦ καὶ τὴν τρώγομεν ὡς ἔχει νωπὴν μεθ' ἑλκάν ἢ τὴν ἀλατίζομεν διὰ νὰ τὴν διατηρήσωμεν.

ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Β'

Ὁ μέγας Ἡγέτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Τέλος τὸ ὄνειρον ἐγένετο πραγματικότης καὶ οἱ πόθοι μας ἀλήθειαι. Ἡ συμμαχία μετὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν ἐπετεύχθη καὶ ὁ πόλεμος ἀστραπικῶς καὶ ἀνευ χρονοτριβῆς ἐξεργάγη, χωρῶν ἤδη σὺν ἀπάταις ταῖς ἐθνικαῖς ἐλπίσι πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπάντων τῶν ὑποδούλων χριστιανῶν. Καὶ περιστάμεθα θεσπίζομεν ἀνεμπίστων καὶ ἀνηκούστων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐσαεὶ ἢ παγκόσμιος ἱστορὶα θ' ἀναγράφῃ ὡς ἔκτακτα καὶ θαυμαστά, καθόσον ἀνευ τῆς θείας συνάρσεως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνοντο ὅσα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν. Μόνον δὲ, ἀν' ἀκούσῃ τις καὶ ἀναγνώσῃ τὰς πιστάς καὶ εἰλικρινεῖς ἀφηγήσεις τῶν μαχῶν καὶ τὰς καταλήψεις σπουδαίων θέσεων καὶ πόλεων ἐν ἡμέραις πάντοτε ἱερῶν καὶ κατόπιεν φανερῶν κινδύνων καὶ βροχῆς σφαιρῶν καὶ ὀβιδῶν, καθ' ὅσους σχετικῶς ὀλίγοι ἐπαθον, παρὰ τῶν αὐτόπτων μαρτύρων καὶ ἐπιτοκίως πολεμησάντων Ἑλληνοπλῖτων πρὸς ἐχθρὸν δεινόν, βάρβαρον καὶ φύσει πολέμαχον, θὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν βαρῦτητα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἄλλ' ἤδη τὰ πράγματα βαίνουν σινα πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν καὶ ἀνάγκη καὶ ἡ «Φύσις», ἥτις σπουδαίως συναγωνίζεται καὶ διὰ τοῦ καλῶν καὶ διὰ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, ἐν τῷ στρατῷ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἰδίᾳ μακρὰν ἐν τῇ ξένη εὐρισκομένους ἀδελφοὺς ἡμῶν περὶ τῆς γιγνομένης ὁσημέραι μεταβολῆς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν, ἰδίᾳ ταῖς τῶν ὑποδούλων χώρῃς.

Ὁ ἀγὼν οὗτος εἶναι ἀγὼν συνεχίσεως τοῦ Μεγάλου ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 21, εἶναι ἀγὼν φυλῆς πρὸς φυλὴν, ἀγὼν τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς Ἡμισελήνου, ἀγὼν τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τῆς βραβρότητας καὶ τέλος ἀγὼν τοῦ φωτὸς πρὸς τὸ σκότος.

Ἦδη παρουσιαζομένης καταλλήλου μοναδικῆς ἐδκαιρίας, διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν παρῶντα πόλεμον καὶ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Φύσεως» Ἀνδρέου εἰς τὸ Μηχανικόν, Ἐρνέστου εἰς τὸ Γαριβαλδινὸν σῶμα καὶ Κωνσταντίνου εἰς τὸ Ἴον Πεζικόν Σύνταγμα, θέλομεν δημοσιεύσει πλείστα πληροφορίας ἀνεκδότους καὶ τοῦ τρίτου τὰς ἐπιστολάς ἐκ τοῦ πολέμου, ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς ὅλην τὴν Μακεδονικὴν ἐστρατείαν, τῆς Χίου τὴν κατάληψιν, ὅπου καὶ ἐπληρώθη καὶ ὅ,τι σχετικὸν παρουσιασθῆ μέχρι τέλους, οὕτως ὥστε οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται νὰ λάβωσι γνῶσιν διὰ περιγραφικῆς συντόμου ἀφηγήσεως

τῶν κυριωτέρων λεπτομερειῶν τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης στρατ. ἐπιχειρήσεως.

Τὴν περιγραφὴν ἡμῶν ταύτην θὰ ποικίλωμεν καὶ διὰ διαφόρων εἰκονογραφικῶν. Ἐκ ταύτης δὲ διδάσκειται τίς πολλά, καθ' ὅσον ἐγράφῃ ὑπὸ πολεμιστοῦ, ὅστις ἐδοκίμασε ἀπάσας τὰς θλίψεις, πικρίας, κκουχίας, χερὰς καὶ ἀπολαύσεις τοῦ νικηφόρου στρατοῦ μας, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς 26 Σεπτεμβρίου ὁ Κωνστ. Πρίντζης, δεκανεὺς τοῦ πρώτου λόχου τοῦ Ἴου Σύνταγματος, ὑπηρετῶν ὡς τακτικὸς στρατιώτης ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς του, ὅπως ἀποχαιρέτησεν αὐτούς, διότι τοῦτο εἶχεν ἀρμοδίως διαταχθῆ ν' ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν, χωρὶς ὁ στρατὸς νὰ γνωρίζῃ ποῦ μεταβαίνει.

— Ἀλλά, πῶς, ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὁ πόλεμος; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Τίποτε δὲν γνωρίζομεν, οὔτε ποῦ πηγαίνομεν, ἀπλῶς νὰ ἐτοιμασθῶμεν πρὸς ἀναχώρησιν μᾶς εἶπον καὶ τίποτε πλεόν.

— Ὡς φαίνεται, πόλεμον θὰ ἔχωμεν, διότι μὲ αὐτὰς τὰς προετοιμασίας ἡ Κυβέρνησις ὅπου κάμνει, τοιοῦτον σκοπὸν ἔχει, ἐπιλέγει ἡ μήτηρ του.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ὁ Βενιζέλος ὅλο λόγια καὶ ἐπιδείξεις εἶναι καὶ τίποτε ἄλλο, ὑπέλαβεν ἡ ἀδελφὴ του Δις Ἀντιγόνη. Ἐγὼ δὲν τὸν θεωρῶ σοβαρὸν ἄνθρωπον.

— Τοῦναντίον, διακόπτει τότε ὁ Ἀνδρέας καὶ σοβαρὸς καὶ πατριώτης εἶναι καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ πόλεμον καὶ σοβαρὰ γεγονότα πολλά.

— Σοβρὰ ἢ ψεύτικα, τοῖς λέγει τότε ὁ Κώστας, ὁ στρατὸς διετάχθη νὰ μεταβῇ εἰς τὰ σύνορα καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ παίζομεν, ὅπως εἰς τὰ 97. Ἐμπρός, συγχωρετὲ με καὶ ὁ Θεὸς συγχωρέσῃ σας, φεύγω.

Καὶ ἐπηκολούθησαν οἱ συνήθειαι ἀσπισμοῦ καὶ ἀποχαιρέτισμοι μετὰ εὐχῶν, δακρῶν καὶ συγκινητικῶν κατευοδόσεων, ὅτε ὁ Κώστας λαβὼν τὰς δεούσας εὐχὰς ἀπῆλθεν, ὑποσχεθεὶς νὰ κρατῆ αὐτοὺς ἐνημέρους δι' ἐπιστολῶν, τῶν συμβησομένων.

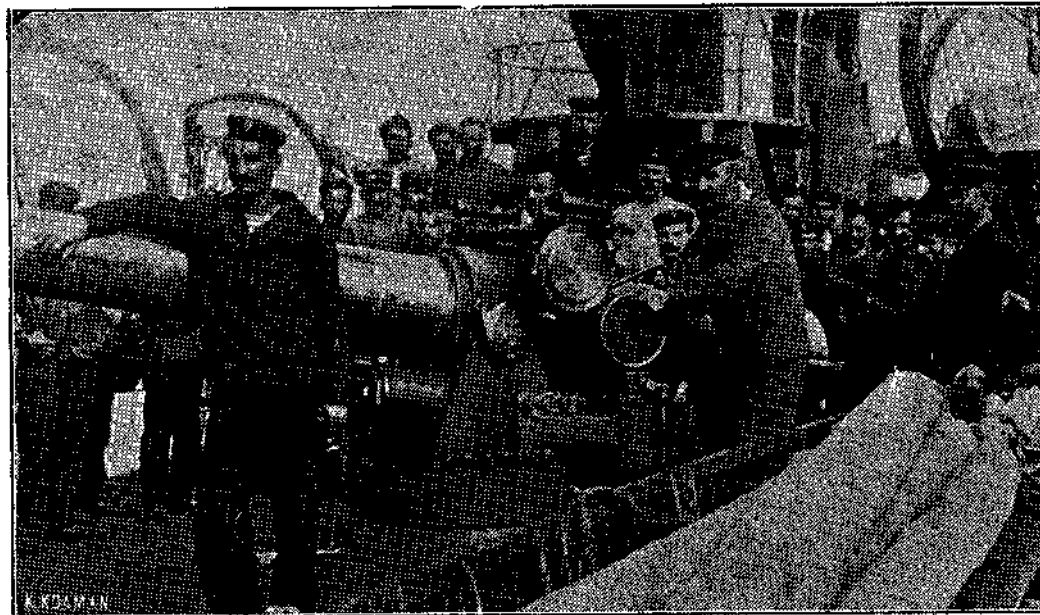
Καὶ ἰδοὺ αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ γεγονότα.

Ἐπιστολὴ 1η.

Ἐντὸς τοῦ τραίνου. Πρωτῆ 25 7βρίου 1912.

Ἀγαπητὴ μου μητέρα

Χθὲς περὶ τὴν ἡν ἀπογευματινὴν ἀνεχω-

Πρὸ τῶν μεγάλων πυροβόλων τοῦ «Ἀβέρωφ»

ρήσομεν ἐκ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Ρούφου ὡς καὶ τὸ μηχανικὸν Σύνταγμα.

Κατὰ τὴν ἐπιβίβασίν μας εἰς τὰ τραίνα παρῖστατο καὶ ὁ στρατηγὸς Ἐντοῦ, ὁ Μπορτώ, καὶ ὁ Σαβαρῆ, κόσμος ἐπίσης πολλὸς παρευρισμετο μέχρι τοῦ Κεντρικοῦ σταθμοῦ, ἐξ ὧν πολλοὶ κατευόδουν καὶ ἐξητοιμασμένους κινουμένους ματιήλια καὶ πλλοὺς. Αἱ γυναῖκες ἔκλαιον. Συγκινητικὴ ὄντως σιγμὴ καὶ τὸ θέαμα μεγαλοπρεπές. Εἰς τὰ χωρία, ὅθεν διηρχόμεθα, ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἰς τὸ πόδι μᾶς ἀνέμενον πρὸ πάντων τὸ Μενίδιον κυριολεκτικῶς ἦτο ἀνάστατον· οἱ ἄνδρες ἐχαίρειον ζητωκραυγάζοντες, αἱ δὲ γυναῖκες μᾶς προσέφερον σταφύλια, νερό, ζιτίζιφα, σταφίδα καὶ ρόδια. Τὴν νύκτα ὅμως εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐσταματήσαμεν, διότι ἐχάλασε τὸ καζάνι τῆς ἀτμομηχανῆς, ἴσως ἐκ τοῦ πολλοῦ φορτίου καὶ ἐδέησε νὰ ἔλθῃ ἄλλη εἰς τὰς 4 1/4 π. μ. καὶ μᾶς παρέλαβε.

Δάρισα. Ἀφίχθημεν ἐνταῦθα εἰς τὰς 2 μ. μ. καὶ θὰ μείνωμεν ἐπὶ δύο ὥρας καὶ μετὰ ταῦτα θὰ φύγωμεν περὶ εἰς μέρος ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς, ὅπου θὰ κατασκοπήσωμεν, ἀπέχον δὲ τετραῶρον ἐντεῦθεν.

Εἶδον Οἰκονομίδην Γεώργιον, χαιρετισμοὺς πολλοὺς, ὡς καὶ Κωνσταντινίδην.

Μεθαύριον περισσότερα, διὲν γράφω ὀρθῶς καὶ εἴμεθα πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὸ τραῖνον.

Σὰς ἀσπάζομαι
Κ. Πρίντζης.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξηκολούθησαν αἱ διαπραγματεύσεις καὶ συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν συμ-

μαχικῶν Κρατῶν καὶ τῆς Τουρκίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀφ' ἑτέρου περὶ μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, αἵτινες ἐναυάγησαν, ὡς γνωστὸν, καταλήξασαι εἰς τὴν ὑπὸ τῶν συμμαχικῶν Κρατῶν, κοινὴν διακοίνωσιν, δι' ἧς ἐπεβάλλετο εἰς τὴν Τουρκίαν ν' ἀπαντήσῃ ἐντὸς ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀνδέχεται ἢ οὐ τοὺς ὅρους αὐτῶν.

Ἐπιστολὴ 2α.

Δάρισα, χωρίον Τοπουσλάρ 29 7βρίου 1912

Ἀγαπητὴ μου μητέρα,

Πιστεύω νὰ ἐλάβετε τὴν Ἰην βραχεῖαν βεβαιωμένην, ἀν καὶ ἡ παρούσα δὲν γράφεται με ἡσυχίαν, διότι εἴμαι πάλιν σιτιάρχης καὶ ἔχω νὰ κάμω με 280 ἄνδρας καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου ἐβράζαμε χθὲς τὸ μεσημέρι τὴν σούπα διετάχθη τὸ τάγμα μας νὰ ἀναχωρήσῃ μίαν ὥραν μακρότερα, δηλαδὴ εἰς Τοπουσλάρ. Ἦδη ἀπέχομεν μίαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν ἀπὸ τοὺς τουρκικοὺς σταθμοὺς, τοὺς ὁποίους βλέπομεν, ἀλλὰ ἔχον ἐγκαταλειφθῆ, διότι ὑπεχώρησαν ἐξ ὥρας ἐνδοτερον, ἀγνωστον διατί. Φαντασθῆτε λοιπὸν, ὅτι τὸ φορτίον αὐτὸ τῆς σούπας μόνος με τοὺς δύο μαγειροὺς με τὴν κουζίαν μετεφέραμεν εἰς τὸν λόχον μας καὶ μόλις ἐφάγαμεν εἰς τὰς 2 1/2 μ. μ. ἀντὶ ὡς ἐπερεπεν, εἰς τὰς 10.

Καθημερινῶς ἔχομεν βροχὴν, εὐτυχῶς δὲ με διάρκειαν, ἀλλὰ τὸ κακὸν ὅπου βρέχονται καὶ τὰ ξύλα καὶ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μαγειρεύσωμεν, ἀν δὲν στεγνώσουν. Εὐτυχῶς τὰ ἀντίσκηνα μας εἶναι εὐεργετικὰ καὶ κάμνουν καὶ διὰ μπερ-

τες, διότι προχθές δπου εφθάσαμεν εις την Λάρισσαν και ἐφύγαμεν μετὰ δύο ὥρας διὰ τὸ χωριὸν, ἤρχισεν ἡ βροχὴ και τὰ ἐφορέσαμεν. Νὰ ἐβλέπετε ὅλο τὸ Σύνταγμα νὰ φορῆ μέρτες! Εἶναι καὶ περιεργον και ὄραϊον.

Τὰ ἀεροπλάνα καθημερινῶς κἀννοουν κατοπιτεύσεις και ἀνέρχονται πολὺ ὑψηλὰ και εἰσέρχονται εις τὸ Τουρκικὸν και μάλιστα μετὰ ἀέρα δυνατὸν, δπου κἀννει. Εἶναι οἱ νέοι ἀνθυπολοχαγοὶ τοῦ μηχανικοῦ. "Α! νὰ, σταθῆτε, περὶνὰ τώρα ἔνα. Εἶναι ἐκεῖνο, δπου ἔχει δύο συντροφους.

Σήμερον, ἀκούονται πυροβολισμοὶ ἀπὸ μακρὰν, ἴσως συγκρούεται τὸ εὐζωνικόν, τὸ δποῖον ἀπέχει 1 1/2 ὥραν. Ἀραμένομεν εις τὰ παρὰ ὄρα τὴν ὄραν, διότι εις μερικὸς σταθμοὺς, δπου εἶναι πλησίον, οἱ Τούρκοι δὲν ἔχουν ὑπομονὴν και ἔρχονται εις ρῆξιν μετὰ τοὺς ἰδικούς μας. Τὸ σύνταγμα μας δὲν κρατεῖται, ὅλοι φωνάζουν ἀπὸτε δὲ γίνῃ ὁ πόλεμος, πότε δὲ μᾶς ἀφήσετε νὰ εἰσεέλθωμεν και ὁ λοχαγὸς μᾶς λέγει «σήμερον αὐριον ἢ μεθαύριον δὲ δώσωμεν δι' ἐμπρός». Ἡμεῖς ἔχομεν διαταγὴν ἀπὸ τὴν Μεραρχίαν νὰ περῶσιν τὸ Ἴον Σύνταγμα μίαν μεγάλην χαράδραν, δηλαδὴ ἔνα μονογῶλι, τὸ δποῖον ἂν περῶσωμεν, εἰσερχόμεθα εις τὴν Ἐλασσόνα κτλ. Κάτωθι σημειῶ τὸ μέρος, ὡς ἔχει.

Ἐλπίζομεν εις τὸν Θεὸν νὰ τὸ διέλθωμεν. Εἰς τὸν λόγον μας ἔχομεν και μερικὸς distingué τῶν Ἀθηναίων, Σκουζέν, Ἀθηνογέννη κτλ.

Πηγαίνω τρέχοντας τώρα νὰ ἴδω ὄπισθεν τοῦ λόφου, διότι ἔπεσε τὸ ἀεροπλάνον. Ἄγνωστον, ἂν ἔπαθε.

Ἀσπάζομαι
Κ. Πρίντζης.

Διεύθυνσις Βασ Μεραρχίας Ἴον Πεζικὸν Σύνταγμα

Βραχέα 3η

Τοπουλάρι Λαρίσης, 29 7βρίου 1912.

Ἀγαπητὴ Μητέρα,

Ἀφίκετο και ὁ Διάδοχος και ἐγματεστάθη ἐδῶ πλησίον εις Γεωργικὴν Σχολὴν 1/2 ὥραν ἀπέχουσαν ἐντεῦθεν. Αὐριον ὡς προαιθάνομαι δὲ φύγωμεν διὰ τοὺς Ἀγίους Τόπους τῶν Συνόρων και σταθμῶν, τοὺς δποῖους ἐλπίζομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν σχεδὸν ἀμαχητὶ διότι ὡς πρόγραμμα τοὺς πρώτους ἔχουν ἐγκαταλείψει.

Διὰ τὸ ἀεροπλάνον, τὸ δποῖον ὡς σὰς ἔγραφα χθὲς δι' ἔπεσε, δὲν ἔπαθε. Ἐκατέβη, διότι ἦσαν τρεῖς ἐπιβάται μέσα και κάποιον κάθισμα εἶχε χαλάσει και ἐπίτηδες κατήλθον διὰ νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν. Σήμερον ἔχομεν ὄραϊον καιρὸν, λειακάδα πρώτης τάξεως και οἱ στρατιῶται χορεύουν. Ἐχομεν και ἐπαίθριον Ἐκκλησίαν μετὰ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Συντάγματος. Τὸ ἀπόγευμα, μᾶς εἶπον, δὲ διέλθῃ τοῦ Συντάγματος μας ὁ Διάδοχος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του.

Τὸ μουσαμαδένιο γελέκι δπου μοῦ ἐδώσατε

διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸ ψῦχος, δὲν τὸ ἔβαλα ἀκόμη. Ἄν ἀργιεύσῃ ὁ καιρὸς και ἔχομεν ψῦχος και βροχὴν δὲ τὸ φορέσω.

Νεώτερα πολεμικὰ δὲ ἔχετε ἀπὸ τὴν προσεχῆ Τετάρτην πλέον.

Ἀσπάζομαι ὅλους
Κ. Πρίντζης.

Ἡ Τουρκία ἀπέριψε περιφρονητικῶς τὴν διακρίνωσιν τῶν συμμαχικῶν Κρατῶν ἀναφερθεῖσα διὰ τὴν αὐθάδειαν ταύτην πρὸς τὰς Δυνάμεις, ἐπικαλεσθεῖσα ἅμα τὴν μεσολάβησιν των. Αἱ Δυνάμεις ἀνέθεσαν εις τὴν Αὐστρίαν και Ρωσίαν νὰ μεσολαβήσουν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ρήξεως, ἀλλὰ τὸ Μχυροβοῦνιον ἤδη ἤρξατο ἐχθροπραξιῶν, ἢ δὲ Βουλγαρία και Ἑλλάς ἀπάντησαν εις τὰς Δυνάμεις, ὅτι πολὺ εὐχαριστοῦν διὰ τὴν καλοσύνην των αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι πλέον εἶναι ἀργά.

Οἱ πρέσβεις τότε ἀνακλοῦνται και αἱ συμμαχικαὶ στρατικὴ διατάχθησαν νὰ προσελάσουν εις τὴν Μακεδονίαν και τὴν Ἡπειρον, ὁ δὲ ἡμέτερος στόλος νὰ ἀποκλείσῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀπὸ τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας και νὰ καταλάβῃ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου.

Τὴν πρόληψιν τοῦ πολέμου κατέστησεν ὁμοίως ἀδύνατον ἢ ὑπερφιάλος συμπεριφορὰ καὶ γλώσσα τῆς Πύλης και αὐθαίρετοι τινὲς πράξεις αὐτῆς, θεωρηθεῖσαι προσβλητικαὶ και πολεμικαί. Κατέσχε πολλὰ τραῖνα μεταφέροντα πολεμοφόδια Σερβικὰ διὰ τοῦ ἐδάφους τῆς, ὡς ἐπίσης και πολλὰ Ἑλληνικὰ ἀντιπλοια ταχυδρομικὰ και φορηγὰ, ἅτινα ἤρνετο νὰ παραδώσῃ διέπραττε δὲ καθ' ἑκάστην τὴν ὁμογενῶν μας, τοῦ καταπτώστου δ' αὐτῆς τύπου ἀυστοῦτως καθυβρίζοντος και προπηλακίζοντος πᾶν ἱερὸν ἡμῶν και ὄσιον.

Μπαϊσάρι 3 8βρίου 1912 9 μ.μ.

Φεύγομεν διὰ νὰ καταλάβωμεν τοὺς ἐγκαταλειφθέντας σταθμοὺς παρὰ τὸ Κουτσοπόδι, καθὼς και τινὰς ἄλλους, ὅπου διαμένει εἰσέτι ὀλίγος στρατός. Χθὲς ὡς σὰς ἔγραψα, εις Κουτσοπόδι ἐγένετο ἡ συμπλοκὴ ὁπότεν ἠκούοντο οἱ πυροβολισμοὶ ἐναντίον τῶν Τούρκων, διότι προσεπάθουν νὰ καταστρέψουν μίαν γέφυραν ἀγνοοῦνται τ' ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ μάθωμεν τὸ ἐσπέρως, ὅταν θὰ φθάσωμεν.

Σήμερον ὁ Διάδοχος ἔκαμεν μίαν ὄραιοτάτην προσφώνησιν εις τὸ πρῶτον σύνταγμα και συγκινητικωτάτην. Εἶπεν, ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀρχεται ὁ ἀγὼν και ἐλπίζει ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ Θεσσαλίας νὰ φανῇ χρήσιμος ὡς και ὁ στρατός νὰ τὸν βοηθήσῃ εις τὸ ἔργον του διὰ νὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας. Θὰ ἔχωμεν δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν μας ὅλον τὸ Ἐπιτελεῖον μετὰ τὸν Διάδοχον, διότι πρέπει νὰ εἶνε πλησίον μας.

Πορεία ἐν ἐκστρατείᾳ ὀρεινοῦ πυροβολικοῦ.

Προχθὲς εἶδον Καλαμιῖδαν, εἶνε καλά, ὡς και Οἰκονομίδην χθὲς εις Λάρισσαν. ἔχομεν μαζύ μας και τὸν Μῆλαν καραγκιοζοπαίκτην ὅστις ἔστησε τὴν σκηνὴν του και κάθε βράδυ ἔχο-

μοτίκν και ἔφερον ἄλλον σιτιάρχη, διότι εἶνε κουφὸς και δὲν κἀννει διὰ διμοίριαν.

Ἀσπάζομαι ὅλους.
Κ. Πρίντζης
(Ἐπεταί συνέχεια)

ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ

Ἀνδρειωμένη λεβεντιά κι' ἐλπίδα στοιχειωμένη
Τοῦ σκλάβου τὸ μαρτύριον π' ἀνήσυχα προσμένει
τὸ διάβα σου νὰ σηκωθῇ, τὰ σίδερα νὰ σπάσῃ,
τὴ γαλανὴ σημαία μας μετὰ πόθο ν' ἀγκαλιάσῃ,

Ἡ πίστις εις τὸν ὄρκον σου, ἢ ἄκρα πειθαρχία
ἢ ἀντοχὴ στὲς στέρησεις, τὸ φρόνημα, ἢ ἀνδρεία
θὲ νὰ σὲ κάνουν γίγαντα κι' ἀνίκητο λιοντάρι
Στοὺς σκλαβωμένους λευτεριά, στὸ γένος σου καμάρι

Τὸ σέβας στὸν ἀνώτερο κι' ἀγάπη, αὐτὰ τὰ δύο
ποῦ δίδουνε στὸ στράτευμα τιμὴ και μεγαλεῖο
Νὰ σοῦ φωλιάζουν στὴν καρδιά, μέσα στοῦ νοῦ τὸ βάθος
κι' ὁ ἔρωτάς σου στ' ἄρματα νᾶν τῆς ψυχῆς τὸ πάθος
Μὲ τέτοιες χάρες θὰ γενῆς ἀνίκητος στὴν πάλη
τὲς δόξες τῶν πατέρων σου θὰ ξαναφέρῃς πάλι

Καμαρωτὴ κομμοστασιά, στολίσου τ' ἄρματα σου
περήφανα νὰ τραγουδῇ ὁ κόσμος τ' ὄνομά σου
Κι' ὅπου πατρίδα ἑλληνικὴ και τουρκοσκλαβωμένη
νὰ στήσῃς τὴ σημαία σου τὴν αἰμοβαπτισμένη
γιὰ νὰ σκορπίσῃ' ὅθε διαβῇ ἐλευθερίας ἀέρα
και νὰ γνωρίσῃ, τί εἶσαι σύ, ὁ κόσμος πέρα-πέρα.

Ν. Γ. ΦΙΑΠΙΔΗΣ

Σμυρναῖος Ὑπαξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ λουτρό :

Ὁ πελάτης ἀφοῦ ἐλούσθη, εἰσέρχεται εις τὴν
καμπίναν και δὲν ἀνευρίσκει τὸ παντελόνιον του...

—Τί ἔγινε τὸ παντελόνι μου; ἐρωτᾷ τὸν προσ-
δραμόντα ὑπηρέτην.

Και ὁ ὑπηρέτης ἐν ἀμηχανίᾳ :

—Μὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι τὸ ἐφοροῦσατε, κύριε,
ὅταν ἤλθυτε;

Γίνεται λόγος περὶ πασιγνώστου κερδοσκοποῦ,
πλουτήσαντος διὰ παντοίων κακοῦθων πράξεων.

—Αὐτὸς ὁ κύριος χαιρεῖ πολὺ κακὴν φήμην, λέ-
γει κάποιος.

—Ὡ, μὴ τὸν μέμφεσθε διὰ τὴν φήμην του, τὸν
καῦμένον, ἀπαντᾷ ἕτερος· εἶναι τὸ μόνον πράγμα,
ὅπου ἔχει χωρὶς νὰ τὸ κλέψῃ!

Εἰς τὸ ἐστιατόριον :

Ὁ πελάτης κοιτάζει φοβερὰ, ἀγωνιζόμενος νὰ
καταδαμάσῃ μετὰ τοὺς ὀδόντας μίαν πτέρυγα ὄρνιθος.

—Τί παληόκοττα εἶναι αὐτὴ, ποῦ μοῦ ἔφερες;
λέγει πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

—Τί λέτε, κύριε!... εἶναι πουλάδα πεισσοῦ
μηνῶν.

—Τότε δὲ ἐγήρασε πολὺ πρόωρα· ἀφοῦ ἔχει και
ἄσπρες τρίχες.

Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΕΞΩΣΤΟΥ

ΕΔΜ. ΡΟΣΤΑΝ

ΣΥΡΑΝΟ ΔΕ-ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ

(Η Σκηνή του εξώστου)

ΣΥΡΑΝΟ. Και τώρα, φώναξέ την.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ. Ροζάνη!

ΣΥΡ. (Συλλέγων χαλίδια, τὰ ὅποια ρίπτει εἰς τὰς θέλους). Λίγ' ἄς ρίξουμε χαλίδια!

ΡΟΣ. (Διανοίγουσα τὸ παράθυρόν της). Ποῖος φωνάζει;

ΧΡΙΣΤ. Ἐγώ.

ΡΟΣ. Μὰ ποῖος;

ΧΡΙΣΤ. Χριστιανός.

ΡΟΣ. (μετὰ περιφρονήσεως). Ἔσεῖς;

ΧΡΙΣΤ. Ἐπιθυμοῦσα καίτι νὰ σὰς εἰπῶ.

ΣΥΡ. (ὑπὸ τὸν ἐξώστην). Καλά, καλά. Χαμηλοφώνως.

ΡΟΣ. Ὅχι, μιλάτε ἀσχημα. Φύγετε!

ΧΡΙΣΤ. Χάρην!...

ΡΟΣ. Ὅχι! Ὅχι, δὲν μ' ἀγαπάτε πειά!

ΧΡΙΣΤ. (πρὸς ὃν ὁ Συράνο ὑποβάλλει). Θεοί! νὰ μ' ἐπιπλήττη, πὼς πλέον δὲν τὴν ἀγαπῶ... ὅταν... πολὺ ἀκόμη. Πλείστορον τὴν ἀγαπῶ!...

ΡΟΣ. (ἥτις ἐμελλε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, σταματᾷ), Μπα! ποῖο καλὰ μιλάει!

ΧΡΙΣΤ. (ὡσαύτως). Αὐξάνει ὁ ἔρωσ μέσα

'στὴν ἀνήσυχη ψυχὴ μου... ποῦ... τὸ σκληρὸν αὐτὸ παιδί γιὰ... κούνια του ἔχει πάρει!

ΡΟΣ. (προχωροῦσα εἰς τὸν ἐξώστην). Αὐτὸ 'νε πειὸ κλό! κι' ἀφοῦ εἶναι σκληρὸς ὁ ἔρωσ, ἤσουν μωρὸς 'στὴν κούνια του νὰ μὴ τὸν πνίξῃς μέσα!

ΧΡΙΣΤ. (ὡσαύτως). Τὸ ἐδοκίμασα κ' ἐγώ... μὰ... δοκιμὴ ματαία: Αὐτὸ τὸ βρέφος μὲ μικρὸν... ὁμοιάζει Ἡρακλέα.

ΡΟΣ. Καλλίτερα!

ΧΡΙΣΤ. (ὡσαύτως). Ὄστ' ἐπνίξε δυὸ φείδια μ' εὐκολία... Καὶ τὴν Ὑπερφάνειαν... καὶ τὴν Ἀμφιβολίαν.

ΡΟΣ. (στηρίζουσα τοὺς ἀγκῶνας της εἰς τὸν ἐξώστην). Πολὺ καλλίτερον! ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ μιλάτε. Μήπως ἡ φαντασία σας ἀπὸ ἀρθρετίν πάσχει;

ΣΥΡ. (σύρων τὸν Χριστιανὸν ὑπὸ τὸν ἐξώστην καὶ λαμβάνων τὴν θέσιν του). Σοῦτ' εἶναι τώρα δύσκολον τὸ πρᾶγμα...

ΡΟΣ. Ἀπόψε 'θαίνου με δισταγμὸ τὰ λόγια σας. Γιατί;

ΣΥΡ. (ὁμιλῶν με ἡμίσειαν φωνὴν ὡς ὁ Χριστιανός). Γιατ' εἶναι νύχτα καὶ ψάχνον-

τας μέσ' τῆ σκιά ζητοῦν νὰ βροῦν ταῦτιά σου.

ΡΟΣ. Τὰ λόγια μου παρόμοια δὲν ἔχουν δυσκολία.

ΣΥΡ. Εὐρίσκουν τὰ δικά μου εὐθύς; ὦ! τοῦτο ἐννοεῖται, ἀφοῦ αὐτὰ τὰ δέχομαι ἀμέσως 'στὴν καρδιά μου κ' ἔχω μεγάλη τὴν καρδιά, κ' ἐσὺ μικρὸ ταῦτί σου ἄλλως τε κατεβαίνουνε τὰ λόγια σου καὶ τρέχουν' τὰ λόγια μου ἀναβαίνουνε: πειὸ πολὺ χρόνον θέλουν!

ΡΟΣ. Ἀπότινος καλλίτερα τ' ἀκούω ν' ἀνεβάνουν.

ΣΥΡ. Τὰ ὠφέλησ' ἡ γυμναστική.

ΡΟΣ. Εἶναι λοιπὸν μεγάλο τὸ ὕψος τοῦ σᾶς ὁμιλῶ;

ΣΥΡ. Βεβάζω; καὶ 'στὸν τόπον θὰ μ' ἀφινες, ἂν μουρίχνης καμμιά σκληρά σου λέξι μέσ' τὴν καρδιά!

ΡΟΣ. (κἀμνουσα κίνημα). Θὰ κατεβῶ.

ΣΥΡ. (ζωηρῶς). Ὅχι!

ΡΟΣ. (δεικνύουσα εἰς αὐτὸν ἐν θρανίον ὑπὸ τὸν ἐξώστην).

'Ανέβα τότε εἰς τὸ θρανίον παρευθός...

ΣΥΡ. (ὀπισθοδρομῶν μετὰ τρόμου εἰς τὸ σκότος) Ὅχι!

ΡΟΣ. Πῶς... ὄχι!

ΣΥΡ. (ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συγκινούμενος) Ἄφεσ ὀλίγον ν' ἀπολαύσωμεν τὴν ἐκτακτὴ εὐκαιρία καὶ τὴν γλυκειὰ αὐτὴ στιγμή τοῦ ἤθε... νὰ 'μποροῦμεν με δίχως νὰ βλεπώμεθα γλυκὰ νὰ ὁμιλοῦμεν.

ΡΟΣ. Με δίχως νὰ βλεπώμεθα;

ΣΥΡ. ὦ! ναί! Εἶναι μαγεία μόλις νὰ μαντευώμεθα! Σὺ βλέπεις τὴν μαυρίλα τοῦ μακρυνοῦ μανθίου μου, καὶ τοῦ φορέματός σου τοῦ θερνοῦ ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ κυττάζω τὴν ἀσπράδα. Ἐγὼ μὲ μόνον μὴ σκιά, καὶ σὺ εἶσαι μὴ λάμψις! Ἄν 'ξεύρεις ἡ στιγμὲς αὐτὲς τί ἀξίζουσε γιὰ μένα! Κι' ἂν ἦμουν κάποιος εὐγλωττος...

ΡΟΣ. Ἦσουν.

ΣΥΡ. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν βγήκε ἀπ' τὴν ἀληθινὴν καρδιά μου ἡ φωνὴ μου...

ΡΟΣ. Γιατί;

ΣΥΡ. Γιατί, .. ἐπάθαινα ὡς τώρα...

ΡΟΣ. Τί;

ΣΥΡ. τὴ ζάλη π' ἔχει καθεὶς 'στὰ μάτια σου ἀπὸ κάτω ... Ἄλλ' ἀπόψε μοῦ φαίνεται πρώτη φορὰ τοῦ σου 'μιλῶ.

ΡΟΣ. Ἀλήθεια: Ἐχεις ἀλλοιώτικη φωνή.

ΣΥΡ. (πλησιάζων, μετὰ θερμῆς). Ναί, ἔλωσ διόλου ἄλλη, γιατί 'στὸ σκότος τῆς νυκτός, ὅπου με προστατεύει, τυλμῶ νὰ ἦμαι μὴ φορὰ ἐγὼ αὐτός, καὶ θέλω...

(σταματᾷ μετ' ἀλλοφροσύνης).

Ποῦ ἦμουν;—Δὲν εἰξεύρω... αὐτὸ ὅλο—συγχώρησέ μου τὴν ταραχὴ—τόσο γλυκὸ μοῦ εἶναι... τόσο νέον

ΡΟΣ. Πῶς τόσο νέον;

ΣΥΡ. (θορυβηθεὶς καὶ προσπαθῶν νὰ συναρμόσῃ τὰς λέξεις του) Νέον... ναί... εἰλικρινῆς νὰ εἶμαι... Ὁ φόβος, μήπως χλευασθῶ, μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά μου...

ΡΟΣ. Νὰ χλευασθῆς, καὶ διατί;

ΣΥΡ. Γιὰ τὴν... γιὰ τὴν ὁρμὴ μου!...

Ναί, ἡ καρδιά μου πάντοτε 'ντύνεται με τὸ πνεῦμα ἀπὸ 'ντροπήν. Ἄναχωρῶ νὰ ξεκρεμάσω ἓνα ἄστρο, καὶ στέχω μήπως χλευασθῶ, καὶ κίβω 'να λουλοῦδι!

ΡΟΣ. Καὶ τὸ λουλοῦδι εἶναι καλὸν ἐνίοτε...

ΣΥΡ. Ἀπόψε ἄς τὸ περιφρονήσωμεν!

ΡΟΣ. Ποτὲ με τέτοιο τρόπο δὲν μοῦ ὠμίλητες.

ΣΥΡ. Ἄχ! ἂν μακρὸν ἀπ' τῆς φαρέτρης, ἀπὸ τὰ βέλη καὶ ἀπὸ τῆς δάδες εἰμπορούσαμε σὲ πράγματα πειὸ... ὀροσερὰ ὀλίγο νὰ πετούσαμε! Ἐάν, ἀντὶ νὰ πίνουμε σταγόνα πρὸς σταγόνα με δακτυλήθρα δλόχρυση νερὸ ἀπὸ τὸν Λινῶνα ἀνούσιον, ἐβλέπαμε πῶς ἡ ψυχὴ χορταίνει, ὅταν σὲ ποταμὸ πλατὺ νὰ πιῇ πολὺ πηγαίνῃ!

ΡΟΣ. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα;

ΣΥΡ. Σοῦ 'δειξά τοῦ πνεύματος τὰ δῶρα, γιὰ νὰ μὴ φύγῃς κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ θὰ ἦτο τώρα τὸ ἴδιο 'σάν νὰ βρίζαμε τὴν νύκτα αὐτή, τὰ μῦρα, τὴν ὠρα αὐτὴ τῆ μαγική, τὴν ἀνθισμένη φύσιν, ἐάν 'σάν γράμμα ἐρωτικὸ τοῦ Βονατὺρ 'μιλοῦσα!—Μὲ μὴ 'ματιὰ τῶν ἀστρῶν του ὁ οὐρανὸς ἄς σπᾶσῃ ἔλα τὰ ἔπλα τὰ πλαστὰ τῆς τέχνης μας' φοβοῦμαι τόσο πολὺ μὴ 'στὴν γλυκειὰν αὐτὴ μας ἀληθειάν 'σάν τὸν αἰθέρα ἐξατμισθῇ τοῦ αἰσθήματος ἡ ἀλήθεια, μήπως 'σ αὐτὰ τὰ μάταια παιγνίδια ἡ ψυχὴ μας ἀδειάσῃ, καὶ τὸ τέλειον τὸ τέλος μας μὴ γίνῃ!

ΡΟΣ. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα;...

ΣΥΡ. Τὸ μισῶ 'στὸν ἔρωτα! Καὶ εἶναι ἐγκλημα, ὅταν ἀγαποῦν, αὐτὴ τὴν ξιφασκία νὰ παρατείνουσε πολὺ. Ἐπειτα, ἀναποφευκτως, φθάν' ἡ στιγμή, — λυποῦμ' αὐτοὺς ποῦ τὴ στιγμή δὲν βλέπουν— π' ἀγάπῃ νοιώθουμε εὐγενῆ στὰ στήθη μας νὰ κρῦβῃ, καὶ κάθε λέξιν ἐκλεκτὴ τοῦ λέγομεν, μᾶς θλίβει!

ΡΟΣ. Λοιπὸν! ἂν ἦλθεν ἡ στιγμή αὐτὴ καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας, τί λόγια τώρα θὰ μοῦ πῆς;

ΣΥΡ. Ὅλα ἐκεῖνα, ἔλα, ποῦ θὰ μοῦ ἔλθουν σκορπιστὰ, με δίχως νὰ τὰ δέσω, μπουκέτο θὰ σοῦ τὰ πετῶ: Σὲ ἀγαπῶ, παθαίνω, καὶ τὸνομά σου κρέμεται μεσ' τὴν καρδιά μου αἰώνια, 'σάν μέσα εἰς τὸν κώδωνα γλωσσίδι, ὦ Ροζάνη, κι' ἀπὸ τὸ ἀνατριγιάσμα τοῦ ἀδιάκοπα με πιάνει, ὁ κώδωνας ταρασσεται καὶ τ' ὄνομα σημαίνει! Ὅ, τι δικό σου, τ' ἀγαπῶ καὶ τὸ θυμάμαι πάντα: Ἐέρω, μὰ μέρα πέρυσι, στῆς δώδεκα Μαΐου, βγήκες πρῶτ' καὶ τᾶλλαξες τὸ κτένισμα τῆς κόμης: Τόσο πολὺ συνείθισα γιὰ

φώς μου τὰ μαλλιά σου, ποῦ, ὅπως ἔσταν στην-
λόνουμε τὸ μάτι μας ἐπὶ ἥλιο, ὑστερὰ βλέ-
πουμε παντοῦ ῥοδοβαμμένο δίσκο, ἔστι, ἔσταν
φύγω ἀπ' τῆς φωτιῆς ποῦ γύρω μου σκορπι-
ζεις, τὸ θαιπωμένο βλέμμα μου ξανθὸς ἀφίνει
βοῦλες !

ΡΟΞ. (διὰ φωνῆς τεταρχμένης). Ναι !
τοῦτο λέγεται ἔρωτας.

ΣΥΡ. Βεβχίως, ἡ λαχτάρὰ ποῦ τρομερή, ζη-
λότυπη πλημμυρίζει, ἀλήθεια, εἶν' ἔρωτας,
καὶ μέσα του ὅλη τὴ λύσσα κρύβει ! Εἶν' ἔ-
ρωτας, — ἀλλὰ χωρὶς ἐγωϊσμό κανένα ! "Αχ !
γὰ τὴν εὐτυχία σου ποῦ δίνω τὴ δική μου,
καὶ ἔσταν ἀκόμα τίποτε δὲ μάθκινες ποτέ σου,
ἂν ἡμποροῦσα κάποτε ἀπὸ μακριὰ ν' ἀκούω
τὸ γέλοιο σου ν' ἀντιλαλή τὴν εὐτυχία ἐξείνην
ποῦ γέννησ' ἢ θυσία μου ! — Κάθε ματιά
δική σου ἀναρριπίζει μέσα μου νέκ ἀρετὴ καὶ
ἀνδρεία ! Ἀρχίζεις τώρα νὰ ἐννοῆς ; Λοιπὸν,
καταλαμβάνεις ; Καὶ τὴν ψυχὴν μου αἰσθάνε-
σαι, ἐπὶ σκότος, ποῦ ἀναβαίνει ; "Αχ ! εἶν'
ὦρατο, εἶνε γλυκύ, μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπόφε νὰ
λέγω αὐτὰ ἐγὼ σε σέ, καὶ σὺ ν' ἀκούς ἐμένα !
Εἶνε αὐτὸ παρὰ πολὺ ! Ἐπὶ τὸν πόθο μου ἀκόμα,
τὸν πειὸ κρυφὸ, τόσο πολὺ δὲν ἠλπίζα ποτέ μου !
Καὶ τώρα μόνον θάνατον ποτέ ! Γηχτί, ἀπ'
τὰ λόγια ποῦ λέγω, τρέμει ἀνάμεσα ἔστους γα-
λαζένιους κλώνους ! Διότι τρέμετε καθὼς τὸ
φύλλο μεσ' ἐπὶ φύλλα ! Διότι τρέμεις ! "Ε-
νοιωσα, καὶ ἀθελά σου ἀκόμα, τοῦ λατρευτοῦ
σου τοῦ χεριοῦ μιὰ κάποια ἀνατριχίλα, νὰ κα-
ταβάνη ἀνάλαφρα ἐπὶ τοῦ γαλαζένιου τὰ φύλλα !
(ἀσπάζεται ἐξάλλος τὸ ἄκρον κλωνίου κρε-
μαμένου).

ΡΟΞ. Ναι τρέμω, κλαίω, σ' ἀγαπῶ, καὶ εἶ-
μαι ἰδικὴ σου· μ' ἐμέθυσε !

ΣΥΡ. Τότε λοιπὸν, ὁ θάνατος ἄς ἔλθῃ !
Τὴ μέθη αὐτὴ ἐγὼ, ἐγὼ ἐπὶ φύσηκα ἐπὶ
στήθεια. Ἐνα μόνάγα πειὸ ζιτῶ...

ΧΡΙΣΤ. (ὕπὸ τὸν ἐξώστην) Ἐνα φίλι !

ΡΟΞ. (ριπτομένη ὀπισθεν) Τί λέγεις ;

ΣΥΡ. Ω !

ΡΟΞ. Τί ζητεῖς ;

ΣΥΡ. Ναι... ἐζήτησα...

(πρὸς τὸν Χριστιανὸν χαμηλοφώνως) Τρέχεις
πολύ.

ΧΡΙΣΤ. Ἀφοῦ ἔχει συγκινηθῆ τόσο πολὺ,
ἐπωφελοῦμ' ἐκ τούτου !

ΣΥΡ. (πρὸς τὴν Ροζάνην)

Ναι ! ἐζήτησα, εἶν' ἀλήθες, πλὴν δικαίαι
Θεὸ μου !

Καταλαμβάνω τολμηρὸς πέρα πολὺ πὼς ἤμουν.
ΡΟΞ. (ἀπογοητευμένη) Δὲν ἐπιμένεις πειὸ
πολύ ;

ΣΥΡ. Βεβχίως, ἐπιμένω... Χωρὶς ἐπιμο-
νή!... ναι ! ναι... μὲ θλίβ' ἡ ἐντροπή σου !

Καλὰ λοιπὸν ! Τὸ φίλημα αὐτὸ... μὴ μοῦ τὸ
δῶσης !!

ΧΡΙΣΤ. (σύρων τὸν Σουρανὸ ἐκ τοῦ μανδύου)
Γιατί ;

ΣΥΡ. Σιώπα, Χριστιανέ...

ΡΟΞ. (κύπτουσα) Τί λὲς χαμηλοφώνως ;

ΣΥΡ. Τὸν ἑαυτὸ μου ἐμάλωσα γὰ τὴ πολλή
μου βία. Εἶπα : σιώπα, Χριστιανέ !

(τὰ ὄργανα ἀρχίζουν νὰ παίζουν)

'Αμέσως !... Κάποιος εἶνε !

(Ἡ Ροζάνη κλείει τὸ παράθυρον. Ὁ Συ-
ρανὸ ἀκούει τὰ ὄργανα, εἰς ὧν τὸ ἐν παίζει
ἦγον φαιδρὸν, καὶ τὸ ἄλλο πένθιμον).

'Ἦγον φαιδρὸν, καὶ λυπηρὸν μαζύ ;... ποῖος
ὁ σκοπὸς τῶν ; Μὴν εἶναι ἀνδρας ; ἢ γυνή ;—

'Α ! εἶναι καπουτσίνος !

(Εἰσέρχεται εἰς καπουτσίνος, ὅστις πηγαί-
νει ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν κρητῶν φωνὴν εἰς τὴν
χεῖρα καὶ παρατηρῶν τὰς θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΧΡΙΣΤ. Κάνε νὰ μὲ φιλήσῃ !

ΣΥΡ. Ὅχι !

ΧΡΙΣΤ. Ἀρχὴ ἢ γρήγορα θὰ μὲ φιλήσῃ...

ΣΥΡ. Ἀλήθεια ! Ὁρθρὴ στιγμή μεθυσιτικῆ
ἐρωτικῆς λαχτάρης, ποῦ τῶνα στόμα τ' ἄλλο
σας θὰ βρῆ, χάριν ἐκείνου τοῦ μύστακος σου τοῦ
ξανθοῦ καὶ χάριν τοῦ ῥοδινοῦ τοῦ χεῖλου της.

(Καθ' ἑαυτὸν)

Καλλίτερα ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦτο χάριν...

(Θύρουδός ἀνοιγομένου παραθύρου. Ὁ Χρι-
στιανὸς κρύπτεται ὑπὸ τὸν ἐξώστην).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΡΟΞ. (προβαίνουσα εἰς τὸν ἐξώστην) Εἶσαι
σὺ ; Ἐλέγαμε γὰ ἕνα ; Γὰ ἕνα... γὰ...

ΣΥΡ. Ἐνα φίλι. Γλυκεία ν' ἢ λέξεις, φίλη. Δὲν
βλέπω γιατί τρέμουνε νὰ τὴν εἰποῦν τὰ χεῖλη.

"Αν ἀπὸ τώρα τὰκαψε, ἐπὶ πρᾶγμα τί θὰ γίνῃ ;
Μὴν τὸ τρομάζῃς ! "Αθελα τὴ φυλακία ἐκείνη

προτήτερα δὲν ἀφῃσε κ' ἐγλίστησεν ἀπόδως
ἀπὸ τὸ γέλοιο ἐπὶ καῦμό κι' ἀπ' τὸν
καῦμό ἐπὶ δάκρυ ;

Γλίστησῃτ' ἀκόμ' ἀνάλαφρα καὶ δίχως νὰ τὸ
νειώσης : Ἀπὸ τὸ δάκρυ ἐπὶ φίλι μι' ἀνατρι-
χίλα εἶνε !

ΡΟΞ. Σιώπαινε !

ΣΥΡ. Ἐνα φίλημα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τ' εἶνε ;
"Ὁρκος ποῦ λέμε ποῖο κοντά, ὑπόσχεσι ποῦ
δίνεις μὲ πίστι μεγαλήτερη· ὁμολογία ποῦ
βαίνεις τὸ σφράγισμα μιὰ ῥόδινη περισπωμένη

'πάνω ἐπὶ κ' ἀγαπῶν καὶ μυστικὸ ποῦ λέγομε
ἐπὶ στόμα, ἀντὶ ἐπὶ αὐτὴ μιὰ στιγμή τοῦ
ἀπειροῦ ποῦ ὁμοιάζει ἐπὶ ψίθυρος τοῦ μελισ-
σιοῦ' μεταλήψι ποῦ παίρνει τὴ γεῦσι τοῦ ἄν-
θους· καὶ τι ποῦ ἀνασάμο σοῦ φέρνει ἀπὸ τὰ
βάθη τῆς καρδιᾶς καὶ καὶ τι ποῦ ἐπὶ τὴν ἔκρη

τοῦ χεῖλους ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου ἀφίνει κάποιον
μῦρο !

ΡΟΞ. Σιώπαινε !

ΣΥΡ. Ἐνα φίλημα τὴσιν εὐγένειαν ἔχει,
ΡΟΞ. Σιώπαινε !

ΣΥΡ. Ἐνα φίλημα τὴσιν εὐγένειαν ἔχει,

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΎΛΗΣ

ὅπου κι' αὐτὴ ἡ βασιλίσα τῶν Γάλλων ἔδωσ'
ἕνα στὸν πλέον εὐτυχεστερον τῶν λόρδων...

ΡΟΞ. Λοιπὸν τότε ;

ΣΥΡ. Εἶχα καθὼς ὁ Βούγγιχαμ τὰ κρύφια
βάσανά μου, καὶ ἐγὼ λατρεύω ἔσταν κι' αὐτὸν
ἐσέ, βασιλίσσά μου, καὶ ἔσταν αὐτὸν εἶμαι πι-
στός καὶ λυπημένος...

ΡΟΞ. Κ' εἶσαι ὦρατος ὅπως καὶ αὐτός !...

ΣΥΡ. (καθ' ἑαυτὸν, ἀπογοητευμένος)

'Αλήθεια εἶμαι ὦρατος ! Ἐλέχασα !

ΝΟΞ. Ἀνέβα τὸ λοιπὸν τὸ ἀσύγκριτο νὰ
δρέψῃς αὐτὸ λουλοῦδι...

ΣΥΡ. (ὥθων τὸν Χριστιαν. πρὸς τὸν ἐξώστην)
'Ανέβα !

ΡΟΞ. Αὐτὴ τὴ γεῦσι τῆς καρδιᾶς...

ΣΥΡ. Ἀνέβα !

ΡΟΞ. Τοῦ μελισσιοῦ τὸν ψίθυρο...

ΣΥΡ. Ἀνέβα !

ΧΡΙΣΤ. (δισταζων) Ἐάν νὰ μοῦ φαίνεται
κακὴ πὼς κάμω πρᾶξι τώρα !

ΡΟΞ. Αὐτὴ τοῦ ἀπειροῦ τὴ στιγμή

ΣΥΡ. (ὥθων αὐτὸν). Ἀνέβα λοιπὸν ζῶν !

(Ὁ Χριστ. ὀμῶ, καὶ διὰ τοῦ θρανίου, τοῦ
φυλλώματος, τῶν στύλων ἀνέρχεται μέχρι
τῶν κιγκλιδίων, ἄς διασκελίζει).

ΧΡΙΣΤ. Ροζάνη μου ! (τὴν περιπτύσσεται
καὶ κύπτει ἐπὶ τῶν χεῖλέων της).

ΣΥΡ. "Αχ ! κέντημα παράδοξο ποῦ νοιῶθα
μὲ ἐπὶ τὴν καρδιά μου !—Φίλημα, ἐρωτικὸ συμ-
πόσιον, ποῦ εἶμαι ὁ Λάζκρος ἐγὼ ! Σέ τοῦτο τὸ
σκοτάδι μοῦ στέλλεις ἕνα ψίχουλο κ' ἐμένα. Χω-
ρὶς ἄλλο, καὶ τὴν καρδιά μου αἰσθάνομαι καὶ
ἀπὸ σέ νὰ παίρνει, ἀφοῦ σὰυτὰ τὰ χεῖλη του,
ποῦ ἡ Ροζάνη γέρνει, φιλεῖ τὰ λόγια ποῦ ἐγὼ
προτήτερα τῆς εἶπα.

(Ἀκούονται τὰ ὄργανα).

Πένθιμος ἦχος καὶ φαιδρὸς : Ὁ καπουτσίνος
εἶνε !

(Προσποιεῖται ὅτι τρέχει, ὡσὰν νὰ ἔφθανε
μικρόθεν) Αἰ ! ἀπὸ καὶ !

ΡΟΞ. Ποῖος εἶναι ;

ΣΥΡ. Ἐγὼ περνοῦσα. Εἶν' ἐπάνω ἀκόμη
ὁ Χριστιανός ;

ΧΡΙΣΤ. (προσποιούμενος ἐκπληξιν). Ὁ Συ-
ρανὸ ! ποῦ βρέθῃς ;

ΡΟΞ. Καλὴ σου ἡμέρα, ἐξάδελφε !

ΣΥΡ. Ἐαδὲλφε, καλημέρα !

ΡΟΞ. Ἐὰ κατεβῶ !

(Ἐξαφανίζεται ἐπὶ τῆς οἰκίας. Εἰσέρχε-
ται εἰς τὸ βᾶθος ὁ καπουτσίνος).

ΧΡΙΣΤ. (παρατηρῶν αὐτὸν) Ἀκόμ' αὐτός !
(Ἀκολουθεῖ τὴν Ροζάνην).

"Ἐν ἐκ τῶν μάλλον ἐνδιαφερόντων φυσιο-
διφικῶν προβλημάτων εἶνε τὸ ζήτημα ἂν κατὰ
τὸν ροῦν τῶν αἰῶνων συνέβη ποτέ νὰ γεννηθῇ
ἡ ὀργανικὴ ζωὴ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἀνοργάνου
ἦτοι ἐκ τῆς νεκρᾶς ὕλης καὶ ἂν ἡ γένεσις αὕτη
συντελεῖται καὶ σήμερον. Τὰ ὀργανικὰ σώ-
ματα, πρὸς τὰ ὅποια σχετίζονται ὅλα τὰ φαι-
νόμενα τῆς ζωῆς, ἦτοι τὸ λεύκωμα, τὸ λίπος
καὶ τὸ σάκχαρον, συνίστανται ἐξ ὀρισμένων χη-
μικῶν στοιχείων, τῶν ὁποίων τὴν ἔνωσιν καὶ
ἀποσύνθεσιν ἐκτελεῖ ἐν ἑαυτῷ πᾶν φυτὸν καὶ
πᾶν ζῷον. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶνε συστατικά
τῆς ἀτμοσφαιρας, πρὸς δὲ καὶ ὀργανικαὶ ἐνώ-
σεις τοῦ αἰθέρος. Τὴν ἐνέργειαν, ἧτις τὰ κα-
θίστα ἰκανὰ πρὸς κοινὴν δράσιν, τὴν λαμβά-
νουν ἀπὸ μιᾶς δυνάμεϊν ὑπεργήθου, ἀπὸ τὸν
ἥλιον. Ὅλοι αἱ ἐμφάνσεις τῆς ζωῆς εἶνε τέχνα
τοῦ ἡλίου. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ λεύκωμα μόνον
ἐμπεριέχει τὰς διὰ τὴν ζωὴν ἀπαραιτήτους
αἰωποῦχος ἐνώσεις, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ γένε-
σις τοῦ λευκώματος ὡς γένεσις αὐτῆς τῆς ζωῆς,
αὐτῆς τῆς ζώσης ὕλης. Τὸ λεύκωμα ζῆ, ἀλλὰ
ζῆ μόνον ἐκεῖ ὅπου δύναται νὰ ὑπάρχη ἐν δι-
ηγεκεὶ ἐναλλαγῇ μὲ τὸ περιβάλλον του. Διὰ
τὸν ἑαυτὸν του εἶνε νεκρὸν. Διὰ τοῦτο δυνά-
μεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς μιᾶν οἰανδή-
ποτε γεωλογικὴν ἐποχὴν ἐδημιουργήθη ἡ ζωὴ
πανταχοῦ ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχον στοιχεῖα ἐναλ-
λαγῆς διὰ τὸ λεύκωμα. Ὁ καλῆτερος τύπος
ἐναλλαγῆς διὰ τὸ λεύκωμα εἶνε φυσικῶς ὁ ζῶν
ὀργανισμός καὶ ἐπειδὴ σήμερον δὲν ὑπάρχει
σχεδὸν ἐπὶ τῆς γῆς χωρὸς ἄνευ ζώντων ὀργα-
νισμῶν, δὲν ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης, ὅτι
συντελεῖται καὶ νῦν ἐπὶ ἡ ἀρχικὴ γένεσις τῆς
ὕλης. Π...

ΣΚΕΥΕΙΣ

'Ἐπροτίμων νὰ ἤμουν μέχρι θανάτου παιδίον ἢ
αἰωνίως μέγας καὶ νὰ ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀνοή-
τους κρίσεις τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου.

'Ὁ εἰς μὲ θεωρεῖ νουνεχῆ, ὁ ἄλλος ἀνόητον,
ἕτερος εὐγενῆ, ὁ τρίτος ἀνηθρὸν καὶ ὁ τέταρτος
πολυμαθῆ. Ἐν τούτοις οἱ φίλοι μου μὲ μισοῦν καὶ
αἱ γυναῖκες μὲ ἀπεχθάνονται.

'Ἐξέχομαι δις τῆς ἡμέρας καὶ ἅπαξ τῆς νυκτός,
κοιμοῦμαι ἀρεκτά, τρώγω μετρίως, ὀμιλῶ καὶ ἀ-
κούω ὅσον μ' ἀρέσει, ἐξοδεύω 20 δρ. καθ' ἐκάστην,
οὐδέποτε δὲ δίδω καὶ οὐδέποτε δανείζομαι χρήματα.

Νομίζω ἑμαυτὸν τέλειον ἄνθρωπον, πᾶσι σιγάρα
καὶ ζῦθον, ἀγαπῶ καὶ τὰ γλυκίσματα. Εἶμαι καὶ
καλὸς Χριστιανός, ἀλλὰ δὲν ἐργάζομαι καὶ ἴσως
δι' αὐτὸ μισῶ τὸν ἑαυτὸν μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

19. Αίνιγμα

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης
 Ἐίμαι νήσος στὸ Αἰγαίον
 Ἄν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξης
 Βλέπεις ποταμὸν σπουδαῖον

20. Αίνιγμα

Εἶναι γλυκὸ τὸ πρῶτον μου
 Τὸ δεύτερον ἐνδίδει
 Προφήτην δὲ τὸ σύνολον
 Ἐκ τῆς Γραφῆς σὰς δίδει

21. Δεξιγράφος

Ἐπίθετον ἂν ὀξυτονίσμῳ
 ἀριθμητικῶν
 Ἐπίρρημα θὰ σχηματίσης
 ἐκ τῶν τοπικῶν

22. Δογοπαίγνιον

Ποτὸς εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ τὸν Ἄδην ;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

9ου—10ου ΤΕΥΧΟΥΣ

15. Γυμνάσιον (Γῆ—μνᾶ—σιῶν).
 16. Θράσος—Θάσος.
 17. Ἡ Κρήσσα (Κρίσα). Τὸ μέτωπον
 (μὲ τόπον). Ἡ ἠὼς (ἰός)

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Μ. Γαστούνη. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ.— Δ. Π. Καρία. Συνδρομὴ φίλου μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν.— Ν. Μ. Βάλλον. Ἐπιστολαὶ καὶ βραχεῖαι ἐλήφθησαν, δημοσιεύσεις ἤδη γίνονται, διότι ἔνεκεν ἐλλείψεως ἐργασιῶν ἢ ἐργασίας εἶχε σταματήσῃ.— Κ. Κ. Κάϊρον. Ἐπιστολαὶ καὶ βιβλία ἐλήφθησαν, διευθυντῆς ἀπουσίαζεν, προσεχῶς γράφωμεν.— Α. Σ. Ζάκυνθος. Ἐπιστολὴ καὶ ποιημάτια ἐλήφθησαν, φύλλα ἤδη ἐκδίδονται, καθ' ἕνα ἕνεκα πολέμου ἐμείναμεν ὀπίσω.— Σ. Μ. Ἀλεξάνδρεια. Δελτάριον ἐλήφθη, ζητούμενα φυλλάδια σὰς ἀπεστάλησαν.— Ν. Ι. Ν. Σουλῆς. Συμφώνως ἐπιστολὴ σας σὰς ἐνεγράψαμεν συνδρομητῆν καὶ ἀναμένομεν τὴν συνδρομὴν σας.— Κ. Τ. Σμύρνην. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, σὰς ἀπηγητήσαμεν, καὶ ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Συνδρομητῆν Πάτρος. Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ ἔνεκα πολέμου καὶ καθυστερήσεως φύλλον ἐπῆλθον ἐν λόγῳ ἀνωμαλίας.— Ι. Κ. Σ. Μαργάλια. Δελτάριον ἐλήφθη ζητούμενα φυλλάδια σὰς ἐστάλησαν.

ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Θέλετε νὰ μάθετε τὸν χαρακτήρα, τὰ πρό-
 σόντα, ἐλαττώματα ἢ ἀρετὰς ἀτόμου τινός ;
 Στείλατε τὴν φωτογραφίαν του, οὐχὶ παλαιο-
 τέραν τῶν δύο ἐτῶν, εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς
 «Φύσεως» μετ' ἀναλόγου ἀμοιβῆς καὶ θὰ λά-
 βετε ἀμέσως ἀκριβῆ ἔγγραφον σχετικὴν περι-
 γραφῆν.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η «ΤΕΧΝΗ»

Ἦρξαντο τὰ μαθήματα τῆς Δραματικῆς σχολῆς
 τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου
 (ὁδὸς Χαριλάου Τρικοπῆ 22α) Διδάσκουσιν δ κ.
 Σπανδωνῆς Ἐγκυκλοπαιδίαν τοῦ Θεάτρου καὶ δ
 κ. Οικονόμου ὑπόκρισιν καὶ αἰσθητικὴν ἀνάγνωσιν
 δραματικῶν ἔργων.

Προσεχῶς ἀρχοῦντα τὰ μαθήματα τῆς ἀριῆ ἰδρυ-
 θείσης ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Σχολῆς Διακοσμητικῶν
 τεχνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ἐλένης Γεωρ-
 γαντῆ. Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 3—5 μ. μ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Χριστιανισμὸς καὶ πνευματισμὸς.— Ὁ προο-
 ρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.— Ἡ Ἐπιστήμη.—
 Νέον φῶς.

ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ἐν Καίρῳ ὑπὸ τοῦ
 Πνευματιστικοῦ Συνδέσμου βιβλίον πολὺ περιεχόν καὶ
 ἐνδιαφέρον, περιέχον ἀνακαινιώσεις σπουδαίας πνευμά-
 των ἐπὶ ζητημάτων ἐπιστημονικῶν, θεολογικῶν καὶ κοι-
 νωνικῶν.

Συνιστῶμεν αὐτὸ θερμῶς τοῖς πνευματιστοῖς καὶ
 παντὶ κατοικογενέῳ εἰς τὰ μεταφυσικὰ καὶ ψυχολογικὰ
 ζητήματα ὡς διαφωτίζον πολὺ τὸ ζήτημα τῆς μετὰ θά-
 νατον ζωῆς.

Τιμᾶται δρ. 3,50 καὶ ἠποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρ.
 τελῶν παντὶ ἀποστέλλοντι ἡμῖν τὸ ἔνω τιμῆμα.

Ἐδρῖσκειται καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις ἐν Καίρῳ «Πνευ-
 ματιστικὸν Σύνδεσμον» Ὀδὸς Φαγάλας, Κάϊρον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἐτι συν-
 δρομὰς τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστοῦμενοι,
 ἀποστέλωσιν ἡμῖν ταύτας συντόμως, καθόσον
 θέλομεν διακόψει ἐν ἐναντία περιπτώσει τὴν
 περαιτέρω ἀποστολὴν τῶν τευχῶν. Ἐλπίζο-
 μεν, οὔτοι ἀναλογιζόμενοι τὸ δίκαιον καὶ τὰς
 δαπάνας ἡμῶν, διὲ θέλουσι σπεύσει, χωρὶς ν'
 ἀναμείνωσι καὶ ἰδιαιτέραν εἰδοποίησίν μας.